

ഇവിടെ

സ്വർഗ്ഗം

അനുഭവിക്കുന്നവർ

ആലിസുകുട്ടി

malankaralibrary.com

ഇവിടെ സ്വർഗ്ഗം അനുഭവിക്കുന്നവർ

സുവിശേഷദാതൃങ്ങൾ

ഒരു പഠനം

ആലീസു കുട്ടി

എമ്മാവൂസ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്

കെ. എസ്. ടി.

വില 7.00

MALANKARA
LIBRARY

ഇവിടെ സ്വർഗ്ഗം അനുഭവിക്കുന്നവർ

സുവിശേഷദാതൃങ്ങൾ

ഒരു പഠനം

ആലീസു കുട്ടി

എമ്മാവൂസ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്

കെ. എസ്. ടി.

വില 7.00

Malayalam

IVIDE SWARGAM ANUBHAVIKKUNNAVAR

By Prof: C. C. ALICEKUTTY M. A.

Published By

Emmaus Publications

Kerala Service Team of

The Catholic Charismatic Renewal

Copy Right

Emmaus Publications

First Published November 1991

Printed At

Lijo Printing Works, Kalamassery

Price: Rs. 7 - 00

Copies 5000

Cover Design: Artist Manoj

വിഷയ വിവരം

അവതാരിക	v
ആശംസകളോടെ	vi
എല്ലാവർക്കും നന്ദി	vii
ഒന്ന് : ആമുഖചിന്ത ക്രിസ്തീയ വ്യക്തിത്വം - ഒരു നഖചിത്രം	1
രണ്ട് : ആത്മാവിൽ ദരിദ്രർ...	6
മൂന്ന് : കരയുന്നവർ ഭാഗ്യവാൻമാർ	19
നാല് : ശാന്തശീലർ	28
അഞ്ച് : നീതിക്കുവേണ്ടി വിശക്കുന്നവർ	39
ആറ് : കരുണയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാൻമാർ	49
ഏഴ് : ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാൻമാർ	56
എട്ട് : സമാധാന സ്ഥാപകർ	63
ഒമ്പത് : നീതിക്കുവേണ്ടി സഹനമേൽക്കുന്നവർ	71
പത്ത് : അവലോകനചിന്ത	80

അവതാരിക

യേശുതന്റെ പരസ്യജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ശ്രോതാക്കൾക്കായി വലിയൊരാഹ്വാനം നൽകുന്നുണ്ട്. “മാനസാന്തരപ്പെടുവിൻ, ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു”. മാനസാന്തരപ്പെട്ട് ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുവഴി മനുഷ്യർ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാവുകയാണ്. ദൈവമക്കൾ സമൂഹമായി ജീവിച്ച് അങ്ങനെ പുതിയൊരു രാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കണമെന്നാണ് ശേശുവിന്റെ തിരുമനസ്സ്. ഈ പുതിയ രാജ്യം യേശു പ്രസംഗിച്ച ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഇഹത്തിലെ രൂപമാണ്.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം അറിയിക്കുകയും അതിലേക്കുള്ള മാർഗം കാണിച്ചുതരുകയും മാത്രമല്ല, യേശു ചെയ്തത്. ഈ രാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ ജീവിതത്തിനു തനിമ പകരുന്ന ചില സവിശേഷഭാവങ്ങൾ അവിടുന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്, അതോടൊപ്പം അവർ പാലിക്കേണ്ട ധർമ്മികനിയമങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിലെ യഥാർത്ഥ പ്രജകളാകുവാനും ആവിധത്തിൽ അറിയപ്പെടുവാനും വിളിക്കപ്പെട്ടവരായ ക്രൈസ്തവർ ഇവയൊക്കെ ഗൗരവപൂർവ്വം കണക്കിലെടുക്കുകയും ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കടപ്പെട്ടവരാണ്.

ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ ജീവിതത്തിൽ തിളങ്ങി നിൽക്കേണ്ട സവിശേഷഭാവങ്ങളും അവർ പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ട ധർമ്മിക നിയമങ്ങളും സുവിശേഷത്തിൽ

ഉടനീളം നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും. എങ്കിലും മലയിലെ പ്രസംഗം എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന സുവിശേഷ ഭാഗത്ത് അവയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത രൂപം നമുക്ക് ലഭിയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

മലയിലെ പ്രസംഗത്തിലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗമാണ് അഷ്ടഭാഗ്യങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കുറെ കൊച്ചു വാചകങ്ങൾ. ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട സവിശേഷ ഭാവങ്ങൾ യേശു തന്റെ സ്വന്തമായ ശൈലിയിൽ അവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കൊച്ചു വാചകങ്ങൾ ഓരോന്നും എടുത്ത് പ്രൊഫ: ആലീസുകുട്ടി അവയുടെ ആഴത്തിലേക്കും പരപ്പിലേക്കും ഇറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അറിവും അനുഭവവും കൈമുതലായുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്രി, ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിലൂടെ കേരളസഭയ്ക്കു നല്ലൊരു മുതൽകൂട്ടാണ് കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്. അനുവാചകരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ചലനം സൃഷ്ടിക്കുവാനും ക്രിസ്തുവിനെ അടുത്തനുഗമിക്കുന്നതിനു പ്രചോദനം അരുളുവാനും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു കഴിയട്ടെയെന്ന് ആശംസിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്രിക്ക് അനുമോദനങ്ങൾ.

ഫാ. ജോസഫ് വെളിയത്തിൽ

ആശംസകളോടെ.....

പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നവീകരണത്തിന്റെ തരംഗങ്ങൾ ലോകമൊട്ടുക്ക് അലയടിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ദൈവവചനത്തിനും വചനാധിഷ്ഠിതമായ പഠനത്തിനും അപ്രതിഹതമായൊരു പ്രാധാന്യം എവിടെയും മനുഷ്യർ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.

ഏതാനും വർഷം മുമ്പ്, “**യേശു ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു, വചനങ്ങളിൽ**” എന്നൊരു ലേഖനപരമ്പര ജീവജാലയിൽ ആലീസുകുട്ടി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അനുവാചകർ ആ കാംക്ഷാപൂർവ്വം കാത്തിരുന്ന് വായിച്ചിരുന്നതായി എനിക്കറിയാം. അതൊരു വലിയ ആവശ്യത്തിന്റെയും ആവേശത്തിന്റെയും അടയാളമായിക്കണ്ടതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, ആ പരമ്പര, ആവശ്യമായഭേദഗതികളോടെ ഇപ്പോൾ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. ജീവജാലയിൽ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ആ ലേഖനങ്ങൾ സമാഹരിച്ചുകിട്ടുക അനുഗ്രഹപ്രദമാണ്; അല്ലാത്തവർക്കും ആദ്യമായി വായിച്ചുപഠിക്കാൻ ഇതൊരു വസരമാണ്, തീർച്ച.

ഫാ: ജോസ് പാലാട്ടി സി. എം. ഐ.
ചെയർമാൻ, കെ. എസ്. ടി.

എല്ലാവർക്കും നന്ദി

പത്തുകൊല്ലം മുമ്പ് (1979-80) ബോംബെയിലെ കത്തോലിക്കാ കരിസ്തോമറിക ബൈബിൾ കോളേജിൽ (യേശുവേൽ) പഠിക്കാൻ എനിക്ക് ലഭിച്ച അവസരത്തെ ഏറെ സന്തോഷത്തോടും കൃതജ്ഞതയോടും കൂടെ ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ആദ്യ ബാച്ചായ ഞങ്ങളുടെ പഠനത്തിന്റെ ആരംഭം കുറിച്ചത് സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള ഫാ: ഫ്രാൻസിസ് റിപ്പോളിന്റെ ക്ലാസുകളോടെയായിരുന്നു. റിപ്പോളച്ചന്റെ ക്ലാസുകളുടെ ജീവിതത്തിനും, പെരുമാറ്റത്തിനും, മനോഭാവത്തിനും വലിയ ഒരു വെല്ലുവിളി ആയിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തെ ഏറെ സ്വാധീനിച്ച ആ ചിന്തകൾ ജീവജാലയ്ക്കു വേണ്ടി സംഗ്രഹിച്ചത് വളരെ സന്തോഷത്തോടെയാണ്. ആ ലേഖനങ്ങളെ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് മുൻകൈ എടുത്ത ജോസ് പാലാട്ടിയച്ചനോടും, എമ്മാവുസ് പബ്ലിക്കേഷൻസിനോടും, ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അവസരത്തിൽ തിരുത്തലുകളും ശീർഷകങ്ങളും നൽകി, സഹായിച്ച മണവാളനായ്ക്കനോടും, പുസ്തകരൂപത്തിലുള്ള കൈ എഴുത്തുപ്രതി ആദ്യം വായിച്ച് തിരുത്തലുകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും തന്നും, അവതാരിക എഴുതിയും അനുഗ്രഹിച്ച ബ: മോൺസിഞ്ഞാർ വെളിയത്തിലായ്ക്കനോടും, നിർദ്ദേശങ്ങളും, പ്രപാത സാഹനങ്ങളും, തിരുത്തലുകളും നിർദ്ദേശം നൽകി എന്നെ സഹായിച്ച എന്റെ സ്നേഹിതരോടും എനിക്ക് ഏറെ നന്ദിയുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകം വായിക്കാനിടയാവുന്ന എല്ലാവർക്കും ക്രിസ്തുനാമന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്ക് ഒരു പടികൂടെ വളരുന്നതിന് ഇതു കാരണമാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ആലീസുകുട്ടി

എമ്മാവൂസിൽ ലഭിക്കുന്ന ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

കരിസ്തോറിക വരങ്ങൾ

കരിസ്തോറിക ഗാനങ്ങൾ

വിശ്വാസ വളർച്ച (പരിഭാഷ)

ക്രിസ്തീയ കുടുംബ ജീവിതം—

കരിസ്തോറിക നവീകരണത്തിൽ

സന്നിധിയിൽ

കരിസ്തോറിക നവീകരണം—

അലകും പിടിയും

യേശുവിനെ കണ്ടെത്തൽ

സ്നേഹത്തിന്റെ പാതയിൽ

സഹനത്തിന്റെ ക്രിസ്തീയ വീക്ഷണം

(ചാക്രിയ ലേഖനം)

ആമുഖചിന്ത

ക്രിസ്തീയ വ്യക്തിത്വം ഒരു നഖചിത്രം

യേശുക്രിസ്തു ഗുരുവും ലോകരക്ഷകനുമാണ്. അവിടുന്ന് നമ്മെ വളരെക്കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്നെത്തന്നെ ബലി അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് മനുഷ്യപരിത്രാണം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. യേശുവിന്റെ പഠനങ്ങൾക്കു ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്, മാനുഷികമായി ചിന്തിച്ചാൽ അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുക എളുപ്പമല്ല, പലതും അസാദ്ധ്യം എന്നുതന്നെ തോന്നും. നമ്മെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു: “നിങ്ങളുടെ സ്വർഗസ്ഥനായ പിതാവു പൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നത് പോലെ നിങ്ങളും പൂർണ്ണരായിരിക്കുവിൻ” (മത്താ 5 : 48). യേശു മനുഷ്യരെ സ്നേഹിച്ചത് സ്വന്തം ജീവൻപോലും ബലികഴിച്ചുകൊണ്ടാണ്; എന്നിട്ട് അവിടുന്ന് നമ്മോടാജ്ഞാപിക്കുന്നു: “ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ” (യോഹ. 13:24).

തന്നെ അനുഗമിക്കുവാനും അനുസരിക്കുവാനും യേശു ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ അനുഗമനവും അനുസരണവും പൂർണ്ണമായിരിക്കണമെന്നു തന്നെയാണ് അവിടുത്തെ ആഗ്രഹം. വളരെ വലിയ നിസ്വാർത്ഥതയും ത്യാഗസന്നദ്ധതയുമില്ലാതെ യേശു ആഗ്രഹിക്കുന്നവിധം അവിടുത്തെ അനുഗമിക്കുവാനോ അനുസരിക്കുവാനോ സാധ്യമല്ല. “എന്നേക്കാൾ അധികം പിതാവിനെയോ മാതാവിനെയോ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്നിങ്ങനെയോഗ്യനല്ല. എന്നേക്കാൾ അധികം പുത്രനെയോ പുത്രിയെയോ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്നിങ്ങനെയോഗ്യനല്ല” (മത്താ. 10:37). “ആരെങ്കിലും എന്റെ പിന്നാലെ വരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ തന്നെത്തന്നെ പരിത്യജിച്ച് തന്റെ കുരിശു മെടുത്ത് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ” (മർക്കോ. 8:34).

യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഉദാസീനതയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ല. അവിടുന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഉന്നതമായ ആദർശങ്ങളിലേക്കു ഏത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിരന്തരമായ ഒരു പ്രയാണമാണത്. ഇത്തരമൊരു പ്രയാണമായിരുന്നു വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ജീവിതം. ഇതെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതി: “ഇതു സ്വന്തമാക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ തീവ്രമായി പരിശ്രമിക്കുകയാണ്. എന്റെ പിന്നിലുള്ളവയെ മറന്നുകൊണ്ട് മുന്നിലുള്ളവയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഞാൻ മുന്നേറുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ ഉന്നതത്തിലേക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വിളിയാകുന്ന സമ്മാനത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു” (ഫിലി. 3:12-13).

യേശുവിന്റെ അനുയായി -

തുലോം വ്യത്യസ്ഥൻ

യേശുവിന്റെ അനുയായി ഒരു പുതിയ അസ്തിത്വത്തിന്റെയും അതുവഴി ഒരു പുതിയ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും ഉടമയാവുകയാണ്. “ക്രിസ്തുവിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഏതൊരാളും ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടിയാകുന്നു. പഴയതു കടന്നുപോയി. ഇതാ പുതിയതു വന്നുകഴിഞ്ഞു” (2 കൊരി. 5:17).

ഈ പുതിയ വ്യക്തി ലൗകിക മനുഷ്യനിൽനിന്ന് തുലോം വ്യത്യസ്ഥനാണ്. “ഞാൻ നിങ്ങളെ ലോകത്തിൽ നിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതിനാൽ നിങ്ങൾ ഇനി മേൽ ലോകത്തിന്റേതല്ല” (യോഹ. 15 : 19). “നിങ്ങൾ ഈ-ലോകത്തിന് അനുരൂപരാകരുത്. മറിച്ചു മനസിന്റെ നവീകരണംവഴി രൂപാന്തരപ്പെടുവിൻ” (റോമ. 12:2).

ഇങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്ഥനായ ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ, അവരിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറി അല്ല ജീവിക്കേണ്ടത്. അവരോടൊപ്പം ജീവിക്കണം. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായി “ഭൂമിയുടെപ്പോലാണ്” (മത്താ. 5:13), “ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാണ്” (മത്താ. 5:14). ലോകത്തിൽ എല്ലാവരുമായും എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളിലും അയാൾ ഇടപെടണം. അയാൾ ലോകത്തിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയില്ല, കടന്നുപെന്ന് സഹായിക്കും; ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയില്ല, ഒപ്പം നിന്നു പ്രവർത്തിക്കും; ഒപ്പുപാടുണ്ടാക്കുകയില്ല, തെളിഞ്ഞു നിലക്കുന്ന മാതൃക

വഴി പ്രചോദനമരുളും; പ്രശസ്തിയല്ല അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അന്ത്യം, മറിച്ചു ദൈവമഹത്വവും സഹോദരങ്ങളുടെ നന്മയുമായിരിക്കും.

ഒന്നിനെയും ഭയപ്പെടാത്ത

ഒന്നിൽ നിന്നും ഓടിയൊളിക്കാത്ത

ഒന്നിനെയും അവഗണിക്കാത്ത

ക്രിസ്തു ശിഷ്യൻ എല്ലാറ്റിനേയും ശാന്തമായി, സമചിത്തതയോടെ, സ്നേഹപൂർവ്വം സമീപിക്കുന്നു. 'യേശുക്രിസ്തു തന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു' (2കൊറി 13:5). എന്നു ബോദ്യമുള്ള അയാളുടെ സ്വാധീനം ലോകത്തെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ പോരുന്നതാണ്.

ധന്യമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യം

ലോകത്തിലെങ്കിലും—ലോകത്തിന്റേതൊക്കെ, ലോകത്തെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്ന ക്രിസ്തീയ വ്യക്തിത്വമാണ് ക്രിസ്തുനാഥൻ സുവിശേഷ ഭാഗ്യങ്ങളിലൂടെ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. അവിടുത്തെ ജീവദായകമായ പഠനങ്ങളുടെ സംഗ്രഹമാണ് നാമിവിടെ കാണുക. ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർന്ന് പ്രപഞ്ചകർത്താവുമായി ഒന്നായിത്തീർന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ പ്രപഞ്ചം മുഴുവനേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിശാലതയിലേയ്ക്കു വളരുന്നു. അവിടെ സങ്കുചിതത്വത്തിനോ സ്വാർത്ഥതയ്ക്കോ സ്ഥാനമില്ല. ഈ വിശാലതയിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതി വിവരിക്കുന്നതാണ് അഷ്ടഭാഗ്യങ്ങൾ.

ഭൗതിക വസ്തുക്കളിൽനിന്നുള്ള അകലപ്പയുടെ
ആനന്ദം,

ശാന്തതയുടെ ഗാംഭീര്യം,

കണ്ണുനീരിന്റെ മാധുര്യം,

നീതിയുടെ സംതൃപ്തി,

കരുണയുടെ ആർദ്രത,

വിശുദ്ധിയുടെ പ്രകാശം,

സമാധാനത്തിന്റെ സൗഹൃദം

പീഡനത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിമർപ്പ്,

ഇവയാണ് ധന്യമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ
രഹസ്യം.

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ക്രിസ്തീയത എത്ര
മാത്രം ഞാൻ സ്വായത്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു മന
സിലാക്കുന്നതിനും പോരായ്മ പരിഹരിച്ച് സ്വർഗ
സ്ഥനായ പിതാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കു നടന്ന
ടൂക്കുന്നതിനും ഈ വിചിന്തനം നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ.

**“ആത്മാവിൽ ദരിദ്രർ ഭാഗ്യവാന്മാർ,
സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവർക്കുള്ളതാകുന്നു”**

ലോകത്തുള്ള എല്ലാ വ്യക്തികളും ശക്തികളും സംഘടനകളും സമൂഹങ്ങളും തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നതും തികഷ്ണമായി പരിശ്രമിക്കുന്നതും ദാരിദ്ര്യം ഇല്ലാതാക്കുവാനാണ്. ക്രിസ്തുമാത്രം, ദരിദ്രർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണെന്ന് പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ദാരിദ്ര്യത്തെ വലിയൊരനുഗ്രഹമായിക്കാട്ടി, അതിനെ പ്രപഞ്ചം ഹിപ്പിച്ചു വളർത്തുകയാണെന്നു വരുമോ? ഒരിക്കലുമായില്ല.

യേശു ഭാഗ്യവാന്മാരെന്ന് വിളിക്കുന്ന ഈ ദരിദ്രർ ആരായിരിക്കാം ?

പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളായി വിശന്നും ദാഹിച്ചും എല്ലാ വരാലും അവഗണിക്കപ്പെട്ടും ദാരിദ്ര്യരേഖയ്ക്കു താഴെ ജീവിക്കുന്ന ജനലക്ഷങ്ങളാവാനിടയില്ല അവർ !

രോഗികളും ആകുലരും അവശരും അനാഥരും അധഃകൃതരും അടിമകളും മർദ്ദിതരും ചൂഷിതരുമായിരിക്കില്ല.

ഇക്കൂട്ടർ നിറഞ്ഞുവസിക്കുന്നൊരു രാജ്യമോ വ്യവസ്ഥിതിയോ ആവില്ല തീർച്ചയായും യേശു സ്വപ്നം കണ്ട ദൈവരാജ്യം.

ലോകത്തിൽ കഷ്ടതകളും രോഗങ്ങളും ഇല്ല-
വല്ലായ്മകളും മാത്രം അനുഭവിച്ച് ജീവിച്ചവർക്ക്
മരണശേഷം ദൈവം നൽകാനിരിക്കുന്ന ഒരാശ്വാസമോ
പ്രതിസമ്മാനമോ നഷ്ടപരിഹാരമോ അല്ല ഈ ദൈവ
രാജ്യം.

പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിരോധാഭാസമെന്നു തോന്നുന്ന
വിപ്ലവകരമായ ഈ പ്രസ്താവനയുടെ ആഴങ്ങളിലേ
യ്ക്കെന്നു കടന്നു ചെല്ലാൻ നമുക്കു പരിശ്രമിക്കാം.

ഭാഗ്യവാൻമാരായ ദരിദ്രർ

ലോകത്തിലുള്ള യാതൊന്നിനോടും അതിരു
കവിഞ്ഞ മമത ഇല്ലാത്ത വ്യക്തികളാണ് ആത്മാവിൽ
ദരിദ്രർ.

ഞാൻ എന്നിൽത്തന്നെ പൂർണ്ണനല്ല, എല്ലാ കാര്യ
ങ്ങളിലും കുറവുള്ളവനാണ്, ദൈവത്തിനു മാത്രമെ
എന്റെ ശൂന്യത നികത്താനാവൂ എന്ന ആഴമേറിയ
ബോധത്തോടെ നിരന്തരം ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്ന
വരാണിവർ. ഇന്നത് എനിക്ക് കൂടിയേ കഴിയൂ,
മറ്റത് എനിക്ക് പാടില്ല എന്ന രീതിയിലുള്ള മമത
യോ വെറുപ്പോ അവർക്ക് ഉണ്ടാവില്ല. തങ്ങളെക്കു
സംഭവിക്കുന്ന എന്തിനേയും ലഭിക്കുന്ന ഏതിനേയും
സമചിത്തതയോടെ സ്വീകരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയും.

“ദൈവം എന്റെ സമ്പന്നനായ പിതാവ്,
 യാതൊന്നും സ്വന്തമായില്ലാത്ത ഞാൻ അവിടുത്തെ
 പുത്രൻ/പുത്രി
 മനുഷ്യരെല്ലാം ദൈവമക്കളെന്ന നിലയിൽ എന്റെ
 സഹോദരർ,
 എന്നിക്കുള്ളതെല്ലാം അവർക്കും,
 അവർക്കുള്ളതെല്ലാം എന്നിക്കും
 അവകാശപ്പെട്ട പൊതുമുതൽ,.....”

എന്ന അവബോധവും അനുഭവവും അവരുടെ പ്രത്യേകതയാണ്.

“സ്വർഗ്ഗസംഗമനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ”,
 എന്ന് ആത്മാർത്ഥതയോടെ വിളിച്ചുപേക്ഷിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിയും.

സ്വന്തം ശൂന്യതയെക്കുറിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ സമ്പന്നതയെക്കുറിച്ചും ഉള്ള ആഴമേറിയ അവബോധം ദൈവത്തിനും അവിടുത്തെ ഹിതത്തിനുമായി പൂർണ്ണ സമർപ്പണം, “അങ്ങയുടെ രാജ്യം വരണമേ, അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം സ്വർഗ്ഗത്തിലേപ്പോലെ ഭൂമിയിലുമാകണമേ” എന്ന് ഹൃദയപൂർവ്വമായ പ്രാർത്ഥന തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം ദൈവം നടത്തിക്കൊള്ളുമെന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസം എന്നിവ അവരുടെ അടയാളമാണ്. ‘ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യവും അവിടുത്തെ നീതിയും അന്വേഷിക്കുന്ന’തിൽ നിരന്തരം വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടർ ഇവിടെവെച്ചുതന്നെ ദൈവരാജ്യം അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങുന്ന ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്.

ലോക ദൃഷ്ടിയിൽ ഉന്നതമായത് ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ നികൃഷ്ടം:

സമ്പത്ത്, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ, സുഖസൗകര്യങ്ങൾ, കീർത്തി, വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ..... എന്നിവയെല്ലാം നമ്മെ ലോകത്തോട് ഗാഢമായി ബന്ധിക്കുന്ന ചങ്ങലകളാണ്. തന്റെ ശിഷ്യരെ യേശു പഠിപ്പിച്ചു:

‘—ഈ ലോകത്തിൽ തന്റെ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവൻ നിത്യജീവൻ കണ്ടെത്തും.’ (മർക്കോസ് 8:35)

—സമ്പത്തുള്ളവർക്ക് ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണ്’ (മത്താ. 19:23-24).

—‘മനുഷ്യർ നിങ്ങളെ അവഹേളിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും എല്ലാവിധ തിന്മകളും നിങ്ങൾക്കെതിരായി വ്യാജമായി പറയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ആനന്ദിച്ചാറ്റാദിക്കുവിൻ’ (മത്താ. 5:11-12).

—‘സഹനത്തിലൂടെയും കുരിശിലൂടെയും മാത്രമേ രക്ഷയും മഹത്വവും കൈവരിക്കാനാവൂ’... (മർക്കോസ് 8:34)

ലോകം ഉന്നതമായി കരുതുന്ന ഈ ലോകജീവിതം, സമ്പത്ത്, പുകഴ്ച, സുഖസന്തോഷങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ദൈവ ദൃഷ്ടിയിൽ നികൃഷ്ടമാണെന്ന് അവിടുന്ന് വ്യക്തമാക്കി.

യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം

ലൗകിക വസ്തുക്കളുടെ ഉപയോഗം ദൈവരാജ്യാനുഭവത്തിന് എതിരല്ല. വേണ്ട വിധത്തിൽ അവ

ഉപയോഗിക്കണമെന്നു മാത്രം. സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾ നമ്മെ ദൈവത്തിങ്കലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിനുള്ള പടികളായിരിക്കണം. അവ നമ്മെ പിടിച്ചുകെട്ടുന്ന ബന്ധനങ്ങളും തടസങ്ങളും ആയിത്തീർന്നാൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെടും. സന്തോഷത്തോടെ എന്നിതുപയോഗിക്കാനും സങ്കടം കൂടാതെ ഉപേക്ഷിക്കാനും കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കുമാത്രമേ ഞാൻ ഉടമയാകുന്നുള്ളൂ. അല്ലാത്തവയുടെ അടിമയാണു ഞാൻ.

സൃഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ അടിമയായ ഒരാൾക്ക് 'സ്വർഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂട്ടവകാശി ആയിരിക്കുവാനാവില്ല.

'സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം ജീർണ്ണതയുടെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിതമാകുക' മനുഷ്യർ ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെ ദൈവിക പദധതിയനുസരിച്ച് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിവുറ്റവരാകുമ്പോഴാണ് 'സമസ്ത സൃഷ്ടികളും ഒന്നു ചേർന്ന് ഇതുവരേയും ഈറുനോവനുവേിക്കുകയും നെടുവീർപ്പിടുകയും ചെയ്യുന്നത്' (റോമ 8 : 22) സ്വാർത്ഥമതിയായ മനുഷ്യർ അവയെ ദുരുപയോഗിച്ച് അടിമത്തത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നതിനാലാണ്.

ബന്ധമോ ബന്ധനമോ?

തങ്ങളുടെ ധർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട്, നിയുക്ത സ്ഥാനത്ത് ആയിരിക്കുമ്പോൾ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളും മനുഷ്യരും, ഈ സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരവും

അനുഭവിക്കുന്നു. അതില്ലാതാകുമ്പോൾ സകലവും അടിമത്തമായും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള തടസ്സങ്ങളായും മാറുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യാനാവാതെ, വിട്ടുപോകുമോ, എന്നിങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെടുകയോ എന്ന ചിന്ത എന്നെ അലട്ടുന്ന ഏതൊരു വസ്തുവും, വ്യക്തിയും എന്നെ അടിമത്തത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ ബന്ധം ബന്ധനമാകുന്നു.

യേശു നല്കുന്ന മാതൃക

സൃഷ്ടികളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനസിന് സ്രഷ്ടാവിനെ കണ്ടെത്താനാവില്ല. 'തന്റെ സമ്പന്നതയാൽ നമ്മെ ധന്യരാക്കാനായി ക്രിസ്തു നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തെ ആശ്വേഷിച്ചു! (2 കൊറി 8:9) ക്രിസ്തുവിനെ സ്വന്തമാക്കിക്കൊണ്ടു മാത്രമെ അവിടുത്തെ സമ്പന്നതയിലേയ്ക്കും മഹത്വത്തിലേയ്ക്കും നമുക്കുയരാനാവൂ.

യേശു തന്റെ വാക്കുകളിലൂടെയും പ്രവൃത്തികളിലൂടെയും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഈ ദാരിദ്ര്യാരൂപിയുടെ മൂർത്തീഭാവമാണ് അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വം. ഫിലിപ്പിയർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ സെൻ്റ് പോൾ ഈ ചിത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ മനോഹരമായി വരച്ചുകാട്ടുന്നു.

“ദൈവത്തിൻ്റെ രൂപത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും അവൻ ദൈവവുമായുള്ള സമാനത നിലനിർത്തേണ്ട ഒരു കാര്യമായി പരിഗണിച്ചില്ല.

തന്നെത്തന്നെ ശൂന്യനാക്കിക്കൊണ്ട് ദാസന്റെ രൂപം സ്വീകരിച്ച്, മനുഷ്യരുടെ സാദൃശ്യത്തിൽ ആയിത്തീർന്ന് ആകൃതിയിൽ മനുഷ്യനെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ടു. മരണംവരെ, അതെ, കുരിശുമരണം വരെ അനുസരണമുള്ളവനായി തന്നെത്തന്നെ താഴ്ത്തി;

ആകയാൽ ദൈവം അവനെ അത്യധികം ഉയർത്തി. എല്ലാ നാമങ്ങൾക്കും ഉപരിയായ നാമം നല്കുകയും ചെയ്തു'' (ഫിലി 2:6-9).

ശൂന്യത പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്ക്

പരിപൂർണ്ണശൂന്യവല്ക്കരണത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഏറ്റവും വലിയ മഹത്വം. നാം ഒരുവന് പൂർണ്ണമായി വിധേയപ്പെടുമ്പോൾ അയാളുടെ പൂർണ്ണ അധികാരത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും അവകാശിയായിത്തീരുന്നു. ദൈവത്തിനു പൂർണ്ണമായി സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നവൻ ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വസമ്പന്നതയുടെയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ തന്നെയും അവകാശിയായിത്തീരുന്നു.

ശൂന്യത നമ്മിലും

മനുഷ്യന്റെ പൂർണ്ണമായ ശൂന്യതയിലാണ് ദൈവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ നിറവ് അനുഭവപ്പെടുക. മനുഷ്യന്റെ ശൂന്യതയെ ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണത ഗ്രസിക്കുന്നു. ഈ നിറവ് അവനെ ഏറ്റവും സന്തോഷവാനാക്കുന്നു. "കർത്താവ് എന്റെ ഇടയനാകുന്നു. എന്നിക്കൊന്നിനും കുറവുണ്ടാകുകയില്ല" (സങ്കീ. 23) എന്ന സങ്കീർത്തകനോടൊപ്പം അവനും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു.

ദൈവത്തോടുള്ള കൃതജ്ഞതയാൽ നിറഞ്ഞുകവിയുന്ന ആ ജീവിതം നിരന്തരം ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും. സ്വന്തമായി ഒന്നുമില്ലാത്തവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റേതാണല്ലോ.

‘വെറും അഞ്ചുഷിപ്പിംഗ്കൊണ്ട് തെരേസായ്ക്ക്’ തനിയെ ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ല, എന്നാൽ ദൈവത്തോടൊപ്പം അഞ്ചുഷിപ്പിംഗ്കൊണ്ട് തെരേസായ്ക്ക് അസാദ്ധ്യമായി ഒന്നുമില്ല’ എന്നു പറഞ്ഞ ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യായെപ്പോലെ ‘എന്റെ നിസ്സാരമായ ഈ ജീവിതം കൊണ്ട് കർത്താവിനോടൊപ്പം എനിക്കസാദ്ധ്യമായി ഒന്നുമില്ല’ എന്നു പ്രഘോഷിക്കുവാൻ ആത്മാവിൽ ദരിദ്രനുകഴിയും. തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അഞ്ചുപ്പവും രണ്ടുമീനും കർത്തൃകരങ്ങളിൽ ഏല്പിച്ച ബാലനെപ്പോലെ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും അനുഭവിക്കാൻ അവനിടവരും. താൻ ചെയ്യുന്ന സകലതിലും ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും പ്രവർത്തനവുമാണ് പ്രകടമാകുക എന്ന്, ഏറ്റുപറയുക നിമിത്തം ആ ജീവിതത്തിലൂടെ ദൈവം എല്ലായിടത്തും മഹത്വപ്പെടും.

“ഞാൻ എന്തായിരിക്കുന്നുവോ അത് ദൈവകൃപയാലാണ്“; “ഞാനല്ല, ക്രിസ്തു എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു“ (ഗലാ. 2:20) എന്ന സെൻറ് പോളിന്റേയും; എന്റെ പിതാവു ചെയ്തുകാണിക്കുന്നതല്ലാതെ എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല (യോഹ. 8:28). എന്ന യേശുവിന്റേയും; “ശക്തനായവൻ എന്നിൽ വലിയ കാര്യ

ങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു, അവിടുത്തെ നാമം മഹത്വപ്പെടുത്തേ" (ലൂക്കാ. 1:49). എന്ന കന്യകാമറിയത്തിന്റേയും മനോഭാവങ്ങൾ അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ സദാ നിഴലിക്കും.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളം

പാവങ്ങൾ എല്ലാ വിധത്തിലും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ദരിദ്രരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നു, എന്നത് ദൈവരാജ്യം വന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നതിന്റെ നിഷേധിക്കാനാവാത്ത തെളിവാകുന്നു.

ദരിദ്രർ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നിടത്ത് ദൈവരാജ്യം കടന്നെത്തിയിട്ടില്ല എന്നതു വ്യക്തമാണ്; ചൂഷണവും അനീതിയും ദൈവരാജ്യം ഇല്ലാത്തതിന്റെ അടയാളവും. നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ നമുക്ക് വിലയിരുത്താം: നാം ജീവിക്കുന്ന, അംഗമായിരിക്കുന്ന സമൂഹം ഇനിയും ക്രിസ്തീയമായിട്ടുണ്ടോ? മാനസാന്തരത്തിനുള്ള കൃപയ്ക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, ദൈവരാജ്യം കൈവരുത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിനായി നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കാനായി വന്ന ദൈവത്തിന്റെ അഭിഷിക്തൻ യേശുതന്നെയോ എന്നു ചോദിക്കുവാനായി സ്നാപകയോഹന്നാൻ തന്റെ ശിഷ്യരെ പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ യേശു പ്രത്യുത്തരിച്ചു: "നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതും കാണുന്നതും പോയി യോഹന്നാനെ അറിയിക്കുക. അന്ധൻമാർ കാഴ്ച പ്രാപി

ക്കുന്നു, മുടന്തൻമാർ നടക്കുന്നു, കുഷ്ഠരോഗികൾ ശുദ്ധരാക്കപ്പെടുന്നു, ബധിരർ കേൾക്കുന്നു, മരിച്ചവർ ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ദരിദ്രരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നു" (മത്താ. 11:3-6) ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്ന അഭിഷിക്തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിതമാകുന്നു എന്നതിന് എല്ലാ സംശയവും ദൂരീകരിക്കുന്ന അടയാളം!

ക്രിസ്തുശിഷ്യരും നിരന്തരം ഈ വേലയിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കേണ്ടവരാണ്. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം സഹോദരങ്ങളുമായി പങ്കുവെച്ചുകൊണ്ട്, സകലരേയും ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കും സമ്പന്നതയിലേയ്ക്കും നയിച്ചുകൊണ്ട്, ദൈവം പിതാവായും ദൈവമക്കളെല്ലാം പരസ്പരം സഹോദരരായും അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ വ്യവസ്ഥിതി കൈവരുത്തുവാൻ പ്രതിബദ്ധതയോടെ പരിശ്രമിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ യേശു വിവക്ഷിക്കുന്ന അരുപിയിൽ ദരിദ്രർ. അവർ തങ്ങളുടെ നിരന്തര പരിശ്രമത്തിലൂടെ ദൈവരാജ്യം കൈവരുത്തുകതന്നെ ചെയ്യും.

സകലർക്കും വേണ്ടി

പിതാവായ ദൈവം തന്റെ ഏകജാതനായ യേശു ക്രിസ്തുവിനെ ഈ ലോകത്തിലേക്കയച്ചത് എല്ലാ മനുഷ്യരും രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിനും 'ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികളാകുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ്. ഈ ദാരിദ്ര്യരൂപി സ്വന്തമാക്കിയവർക്കേ ദൈവരാജ്യം അനുഭവിക്കാനാവൂ എന്നതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ

എന്നിരിക്കെ താല്പര്യമില്ല, വേണ്ടവർ സ്വന്തമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ, ഞാനെന്റെ സ്വാർത്ഥതയും താല്പര്യങ്ങളുമൊക്കെയായി കഴിഞ്ഞുകൂടിക്കൊള്ളാം എന്നാർക്കും പറയാനാവില്ല. ഈശോയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിട്ട് അവിടുത്തെ സ്വീകരിക്കാത്തവൻ രക്ഷയില്ല; അവിടുത്തെ പഠനങ്ങൾ മുഴുവനായും സ്വീകരിക്കുന്നവനേ ക്രിസ്തുശിഷ്യനാകാനാവൂ; “തന്നിക്കുള്ളതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കാതെ നിങ്ങളിലാർക്കും എന്റെ ശിഷ്യനാകുക സാദ്ധ്യമല്ല” (ലൂക്കാ. 14:33).!

നിത്യജീവൻ അവകാശപ്പെടുത്തുവാൻ താനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ചോദിച്ച ധനികനായ മനുഷ്യൻ നല്കിയ മറുപടി തന്നെയാണ് രക്ഷതേടുന്ന എല്ലാവരോടും രക്ഷകനു പറയാനുള്ളത്. ‘ഉള്ളതെല്ലാം പാവങ്ങളുമായി പങ്കുവെച്ച് ദൈവരാജ്യ പ്രഘോഷകരും സാക്ഷികരും യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുക’. ഇത് മനുഷ്യസാദ്ധ്യമല്ല. അവിടുത്തെ അരുപിയെ നമുക്കു നല്കിക്കൊണ്ട് ദൈവത്തിനുമാത്രം നമ്മിൽ സാധിക്കാവുന്ന ഒന്നാണിത്.

തന്നെ അനുഗമിച്ച വലിയ ജനാവലിയോടാണ് യേശു പറഞ്ഞത്: “ഒരുവൻ എന്റെ അടുക്കൽ വരികയും സ്വന്തം പിതാവിനേയും മാതാവിനേയും ഭാര്യയെയും മക്കളെയും സഹോദരന്മാരെയും സഹോദരിമാരെയും എന്നല്ല, സ്വജീവനെത്തന്നെയും വെറുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ എന്റെ ശിഷ്യനായിരിക്കാൻ അവനു സാധിക്കയില്ല” (ലൂക്കാ. 14:26). എന്ന്.

ചുരുക്കത്തിൽ

പാപംമൂലം ദൈവത്തിന്റെ സമ്പന്നതയിൽനിന്നു വിചേദിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ പല തരത്തിലുള്ള ദാരിദ്ര്യത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനുള്ള യത്നത്തിൽ ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ സ്വന്തമാക്കേണ്ടതായ 'ലൗകിക വസ്തുക്കളിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യ'മാണ് അരുപിയിലുള്ള ദാരിദ്ര്യം.

ഭൗതികമായ യാതൊന്നിനും തടസ്സപ്പെടുത്താനാവാത്ത ദൈവരാജ്യപ്രവർത്തനം ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കേ സാദ്ധ്യമാവൂ. അവർക്ക് ഒന്നുംതന്നെ നഷ്ടപ്പെടാനില്ല; സ്വന്തമായി ഒന്നും നേടാനുമില്ല. സ്വാർത്ഥതയ്ക്കും സ്ഥാപിത താല്പര്യങ്ങൾക്കും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വവും, മനുഷ്യസാഹോദര്യവും ആഴമായി അനുഭവിച്ചറിയുന്ന അവർക്ക് സകലവും പങ്കുവെച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു നവ്യ വ്യവസ്ഥിതിക്കായി നിരന്തരം പ്രയത്നിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. സങ്കുചിതത്വവും അനീതിയും അവർ സഹിക്കില്ല. തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ദാരിദ്ര്യഭുഃഖമനുഭവിക്കുന്നവരായി ആരുമില്ലാതാകുന്ന സുഭിക്ഷതയുടേയും സൗഹൃദത്തിന്റേയും പങ്കുവയ്ക്കലിന്റേയും വ്യവസ്ഥിതി സംജാതമാക്കുക തങ്ങളുടെ കടമയായി അവർ കണക്കാക്കുന്നു. ഭുഃഖമോ മുറവിളിയോ വേദനയോ ഉണ്ടാവാത്ത പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും കൈവരുന്നതുവരെ അവർക്കു വിശ്രമിക്കാനാവില്ല.

മനുഷ്യർ ഈ മനോഭാവം സ്വന്തമാക്കുന്നതിന്റെ തോതനുസരിച്ച് ദൈവരാജ്യം ഈ ഭൂമിയിൽ വളരും, വികസിക്കും. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികളാകുന്നതിനും, ദൈവരാജ്യം ഇവിടെ പടുത്തുയർത്തുന്നതിനുമുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം അരുപിയിൽ ദരിദ്രരായിത്തീരുകതന്നെ. ഇതാണ് ക്രിസ്തു നമുക്കു വച്ചു നീട്ടുന്ന വെല്ലുവിളി.

മുൻ

കരയുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ

ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ മുഖമുദ്ര-

നിരന്തര വിലപനം?

യേശു തന്റെ ശിഷ്യരോടു പറഞ്ഞു:

“കരയുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, അവർ ആശ്വസിപ്പിക്കപ്പെടും.” (മത്താ. 5:4)

“ഇപ്പോൾ കരയുന്നവരേ, നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ (ലൂക്കാ. 6:21)

ഹൃദയവ്യഥ അനുഭവിക്കുന്നവർക്കാണ് ആശ്വാസം ലഭിക്കുക. ആത്മാർത്ഥയോടെ കരയുന്നവർക്കേ ഹൃദയമായി ചിരിക്കാനാവൂ.

ആരാണ് യേശുവിന്റെ ഭാവനയിലെ കരയുന്നവർ?

സ്വയം കൃതാനർത്ഥത്തിന്റെ ഫലമായി, സ്വാർത്ഥതയുടേയും ദുഷ്ടതയുടേയും അസൂയയുടേയും ഫലമായി, വന്നുചേരുന്ന ദുരന്തങ്ങളാൽ, ദുഃഖിക്കുന്ന വരല്ല ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആശ്വാസത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നവർ.

മറിച്ചു, തന്റെ തന്നെ പാപാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയും താൻ അംഗമായിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ തിന്മയെ കുറിച്ചും ആഴമായ അവബോധത്തോടെ പശ്ചാത്ത പിച്ച് നിരന്തരമായി മാനസാന്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണ് യേശു അർത്ഥമാക്കുന്ന കരയുന്നവർ. ഈ മാനസാന്തരം ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

“ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. മാനസാന്തരപ്പെട്ട സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ”
(മർക്കോ. 1:15)

ലോകത്തിൽ കാണുന്ന അനീതിയേയും ചൂഷണത്തേയും കുറിച്ച് വേദനിച്ചുകൊണ്ട്, അതു പരിഹരിക്കുന്നതിന് നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുന്നവരാണ് യേശുവിന്റെ ഭാഷയിലെ ‘കരയുന്ന ഭാഗ്യവാൻമാർ’. അവരാണ് ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യവും അവിടുത്തെ നീതിയും അന്വേഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യർ.

പ്രായോഗിക തലത്തിൽ

ഈ ലോകത്തിലെ തിന്മയുടേയും വേദനയുടേയും യഥാർത്ഥരൂപത്തെ കണ്ടെത്താൻ തയ്യാറാവുന്നവന്, അവയുടെ മുമ്പിൽ ഭാവാത്മകമായ, തുറന്ന ഒരു മനോഭാവമുള്ളവന് ജീവിതത്തിൽ നിസ്സംഗനായിരിക്കുന്നതിനോ, സങ്കുചിതമനസ്കനായി ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ സന്തോഷവാനായിരിക്കുന്നതിനോ സാദ്ധ്യമല്ല. വേദനിപ്പിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ്യ

ങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിസ്സംഗരായിരിക്കുക ആത്മാവ
 ബോധവും സാമൂഹ്യബോധവും ഇല്ലാത്തവരാണ്.
 അത് അജ്ഞതയുടെയും ഹൃദയകാഠിന്യത്തിന്റെയും
 അടയാളമാണ്. തിന്മയും വേദനയും എന്നും ലോക
 ത്തിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്നതിനാൽ യാഥാർത്ഥ്യബോധ
 മുളളവൻ നിരന്തരം വിലപിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല.
 ഉപരിപ്പവമായി മാത്രം ജീവിക്കുന്നവർക്കേ ഈ ലോക
 ത്തിലെ വേദനകളുടെ മദ്ധ്യേ സന്തോഷവാനായിരി
 കാനാവൂ; അനീതിയുടെ മുമ്പിൽ സഹിഷ്ണുത
 കാട്ടാനാവൂ. അജ്ഞതയിലും അന്ധതയിലും കഴി
 യുന്നവർ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നകന്ന് ഇരുട്ടിലാണ്
 കഴിയുക. 'വെളിച്ചം ദുഃഖമാണുണ്ണീ, തമസല്ലോ സുഖ
 പ്രദം' എന്ന തത്വമാണവരെ നയിക്കുക.

ദൈവം പിതാവെന്നും, മനുഷ്യരെല്ലാം സഹോ
 ദരരെന്നുമുള്ള ആഴമായ ബോധവും അനുഭവവുമാണ്
 സഹോദരന്റെ വേദന തന്റേതായി കണ്ട് നിരന്തരം
 ക്രിയാത്മകമായി കരയുന്നതിന് ക്രിസ്തുശിഷ്യനെ
 പ്രേരിപ്പിക്കുക.

സ്വന്തം പാപാവസ്ഥയേയും ശൂന്യതയേയും
 പറിയുള്ള ആഴമായ അവബോധമുള്ള ക്രിസ്തു
 ശിഷ്യൻ അത് ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ട്, തന്റെ ശൂന്യത
 യെല്ലാം നികത്താൻ പ്രാപ്തനായ ദൈവത്തിന്റെ
 കരങ്ങളിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു, വേദനിക്കുന്ന സഹോ
 ദരങ്ങളെ ആശ്വാസത്തിന്റെ ആ ഉറവിടത്തിലേക്ക്
 പിടിച്ചുയർത്തുന്ന ജോലിയിൽ നിരന്തരം വ്യാപൃത
 നായിരിക്കും. തന്റെ സഹോദരരെല്ലാവരും സമാധാന

ത്തിലും സന്തോഷത്തിലും സമൃദ്ധിയിലും ജീവിക്കുന്നു എന്ന് ഉറപ്പു വരുന്നതുവരെ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ സ്വസ്ഥനാകാനാവില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരു പാവപ്പെട്ടവനും ഉടക്കാനാവശ്യമുള്ള വസ്ത്രം ലഭ്യമാകുന്നതുവരെ താൻ അസ്വസ്ഥനാണെന്നു പറഞ്ഞ് തനിക്ക് അത്യാവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞുണ്ടായിരുന്ന വസ്ത്രമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച ഗാന്ധിജി ഈ മനോഭാവം സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നു.

നിന്റെ ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു നിന്റെ പക്കലുള്ളതെല്ലാം ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന നിന്റെ സഹോദരന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ഈ നീതിബോധമില്ലാതെ ദരിദ്രനായി തന്റെ പടിവാതില്ക്കൽ കിടന്ന ലാസറിനെ സഹായിക്കാൻ സന്നദ്ധനാകാതിരുന്ന ധനവാന് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആശ്വാസത്തിൽ പങ്കുലഭിച്ചില്ല. സ്വയം മറന്ന് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുശിഷ്യർ. സ്വന്തം ദുഃഖമെല്ലാം പരിഹരിച്ചശേഷം മറ്റുള്ളവരെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ ആർക്കും സാദ്ധ്യമാവില്ല. സ്വന്തം മുറിവിനെ വച്ചുകെട്ടുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ, സഹോദരങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന 'മുറിവേററ സൗഖ്യദായകർ'. ആയിരിക്കും ക്രിസ്തുശിഷ്യർ.

മാതൃകകൾ

കാനായിലെ വിവാഹവിരുന്നിൽ "അവർക്കു വീഞ്ഞില്ല" എന്നു പറഞ്ഞ് തന്റെ പൂത്രന്റെ പക്കൽ

മദ്യസംഗതവഹിക്കുന്ന പരി. കന്യകമറിയം ക്രിസ്തു ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ ഈ പ്രത്യേകത വിശദീകരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലെ കഷ്ടപ്പാടുകളും വേദനകളും നീക്കുന്നതിനായി നിരന്തരം പിതാവിന്റെ പക്കൽ മദ്യസംഗപ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നവരും, ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾക്കായി വിഷമിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മേൽതെരേസായെപ്പോലെയുള്ള അനേകരും, ആദ്യതത്ത്വം കണ്യതയിൽ കഴിയുന്നവരോട് പ്രകാശത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്നവരും..... എല്ലാ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആശ്വാസം വ്യാപകമാക്കുന്നതിനും ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനും ശ്രമിക്കുകയാണ്.

നിഷ്പ്രക്രിയമായിരിക്കുന്ന നിരാശയുടെ പരിഭവനമല്ല, പ്രവർത്തനനിരതമായ പ്രത്യാശയുടെ കരച്ചിലാണ് ഈ ആശ്വാസം കൈവരുത്തുക.

യേശുവിന്റെ മാതൃക

മനുഷ്യമക്കളുടെ അടിമത്തവും വേദനയും കണ്ട ക്രിസ്തു കരഞ്ഞു. ആ കരച്ചിൽ ക്രിയാത്മകമായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യവും ജീവനും ആശ്വാസവും പകരുന്നതായിരുന്നു. ഈ ലോകത്തിലെ വേദനയെ മുഴുവൻ തന്നിലേയ്ക്കു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് പരമമായ വേദനയാൽ വാവിട്ടുകരഞ്ഞ്, കാൽവരിയിലെ കുരിശിൽ ജീവൻ വെടിയുന്ന ആ ബലിയർപ്പണത്തിലൂടെയാണ് ലോകത്തിനുമുഴുവൻ പ്രത്യാശനൽകുന്ന

ആശ്വാസപ്രദനെ തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കായി ക്രിസ്തു പ്രദാനം ചെയ്തത്.

ലോകത്തിന്റെ പാപം മുഴുവൻ തന്നിൽ വഹിച്ചു തന്നോടുകൂടെ അവയെ കുരിശിൽ തറച്ചു നമ്മെ മോചിപ്പിച്ച ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ, ലോകത്തിന്റെ ദുഷ്ടത ആവുന്നത്ര നമ്മിലേയ്ക്ക് ആഗിരണം ചെയ്ത്, സ്നേഹത്തിന്റെ ബലിവേദിയിൽ ക്രൂശിച്ചു, ദുഷ്ടതയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ അവിടുത്തെ അനുയായികളായ നമ്മെയും ക്രിസ്തുനാഥൻ വിളിക്കുന്നു. സഹനദാസനായ യേശുവിനെപ്പോലെ ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങളും രോഗങ്ങളും വേദനയും നമ്മിലേയ്ക്കു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് യേശുവിന്റെ കുരിശിനോടുചേർത്ത് രക്താകരമാക്കുവാൻ ക്രിസ്തു നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നു.

ക്രിസ്തുവിനോടുചേർന്ന് അവിടുത്തെ അനുഗമിക്കുന്ന ശിഷ്യരെല്ലാവരും ആശ്വാസത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ അവകാശികളും, സഹനത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂട്ടവകാശികളുമാണ്.

ക്രിസ്തുശിഷ്യരുടെ കരച്ചിലും ആശ്വാസവും ഒന്ന് ഒന്നിന്റെ ഫലമായി, പ്രതിസമ്മാനമായി, ലഭിക്കുന്നതല്ല; മറിച്ച് ഒപ്പം അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന, സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് ഗ്രഹിക്കാനാവാത്ത, വിരോധാഭാസമാണ്. ഈ അനുഭവം സ്വന്തമാക്കിയ വിശുദ്ധർ ഉദ്ഘോഷിച്ചു; “ഒന്നുകിൽ സഹനം, അല്ലെങ്കിൽ മരണം” എന്ന്. സഹനമില്ലാത്ത ജീവിതത്തിന് അർത്ഥമില്ലെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി.

സഹനത്തിന്റെ രഹസ്യം

വേദനയ്ക്കൊരുത്തരവും സഹനത്തിന്റെ അർത്ഥവും തേടുന്ന മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിന് മനുഷ്യവംശത്തോളംതന്നെ പഴക്കമുണ്ട്. ഈ വലിയ പ്രശ്നത്തിന് സ്വീകാര്യമായ ഒരുത്തരമോ, പ്രതിവിധിയോ, വിശദീകരണമോ നല്കാൻ ലോകത്തിന് ഇന്നുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

മനുഷ്യന്റെ വേദനയുടെ മുഴുവൻ അടിസ്ഥാനകാരണമായ പാപം തന്റെമേൽ വഹിച്ചു കുരിശിലേറിയ രക്തപാനോടൊപ്പം, അവിടുത്തോടു താദാത്മ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, സ്വർഗപിതാവിന്റെ പക്കൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യനാണ് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സമാധാനം ഇവിടെ കൈവരുത്തുന്ന ഭാഗ്യവാൻമാർ.

“കദന ഭാരംകൊണ്ടു ഹൃദയം നൂറുണ്ടിയവരെ വച്ചുകെട്ടി സുഖപ്പെടുത്തുവാൻ ആഗതനായ” (ഇസ. 61:1) ക്രൂശിതനിൽ വിശ്വസിക്കുക വഴിയാണ് ഇതു സാധിക്കുക. ‘യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുക’ എന്നാൽ യേശുവിനെ പൂർണ്ണമായി അനുസരിക്കുക ആണെന്ന് നമുക്ക് ഓർക്കാം. ക്രൂശിതന്റെ കൂട്ടവകാശികളായി സഹോദരരുടെ വേദനയെ ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ സഹനത്തെ നാമും ആശ്രയിക്കേണ്ടി വരുന്നു. വേദനയുടെ രക്താകര മൂല്യം മനസ്സിലാക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ അവൻ സഹിക്കുന്ന വേദനയിൽത്തന്നെ സന്തോഷവും ആശ്വാസവും കണ്ടെത്തുന്നതോടൊപ്പം മറ്റുള്ളവരുടെ വേദനയെ ലഘുവാക്കാനും അവനു കഴിയുന്നു!

ഭൗതിക വസ്തുക്കളുടെ പൊള്ളത്തരം മനസിലാക്കുന്നവർക്ക് ഈ മിഥ്യയുടെ പിന്നാലെ പരക്കം പറയുന്ന മനുഷ്യന്റെ വിഡ്ഢിത്തരത്തിൽ വിലപിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. ഇത്തരക്കാരെ സത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്കാനയിക്കാൻ ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

തങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മയെപ്പറ്റിയുള്ള ആഴമേറിയ അവബോധത്തോടെ നിരന്തരം ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുകവഴി വലിയ ആശ്വാസം ഇവർ അനുഭവിക്കുന്നു.

ദൈവിക പൂർണ്ണതയിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നിനും ഇവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാവില്ല. കാട്ടരുവി തേടുന്ന മാൻപേടയെപ്പോലെ ദൈവത്തെ തേടുന്നവരാണിവർ.

സഹനത്തിൽ നിന്ന് ഓടിയൊളിക്കാതെ അവയെ പരിഹരിക്കാനും രക്ഷാകരമാക്കാനും ഇവർ നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുന്നു - സ്വന്തം കഴിവിലല്ല, ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ച്.

ജയിച്ചടക്കിയ കലഹം സമാധാനത്തിലേയ്ക്കെത്തിക്കുന്നതുപോലെ,

കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഭീരുത്വം ധീരതയാകുന്നവണ്ണം, കാിനാഭ്യാനം വിശ്രമത്തിനുള്ളൊരുക്കുന്ന വിധം, കരച്ചിൽ ആശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു നയിയ്ക്കുന്നു.

വേദനയെ ക്രിയാത്മകമായി സ്വീകരിക്കുന്നതിലൂടെ, തിൻമയെ നൻമകൊണ്ടു നേരിടുകവഴി ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആശ്വാസം കൈവരുന്നു. സഹനത്തെ പല വിധത്തിൽ നമുക്കഭിമുഖീകരിക്കാം..

ശപിച്ചുകൊണ്ട് — നിരാശയോടെ
നിസ്സംഗതാ ഭാവത്തിൽ,

പരാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ട്,

ഗതിയില്ലാത്തതിനാൽ അതിനു വഴങ്ങിക്കൊണ്ട്,
ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹനത്തിൽ പങ്കുകാരായതിൽ
ആഘാദിച്ചു തുള്ളിച്ചാടിക്കൊണ്ട്

(ഇതിൽ ഏതുമുരീതിയാണ് എന്റേതെന്നു പരി
ശോധിക്കാം)

എത്ര ആഴമായി, ആത്മാർത്ഥതയോടെ കരയാ
നാവുന്നൂവോ, അത്ര അധികമായ ആശ്വാസത്തിനുമ
യാകാം.

ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം സ്വീകരിക്കുന്ന വേദന
യുടെ ആഴമെത്ര ആശ്വാസത്തിന്റെ പാരമ്യം നിർണ്ണ
യിക്കുക!

നാലു

ശാന്തശീലർ ഭൂമി കൈവശമാക്കും

“ശാന്തശീലർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, അവർ ഭൂമി അവകാശമാക്കും.” അങ്ങേ അററം പ്രകോപനാത്മകമായ അവസരത്തിൽ സമചിത്തനായിരിക്കുക എന്നതത്രെ ശാന്തശീലം.

ശാന്തശീലം ബലഹീനതയുടെയോ ഭീരുത്വത്തിന്റെയോ ലക്ഷണമല്ല. വളരെ വലിയ ധാർമ്മിക ശക്തിയും ആദ്യാത്മിക വളർച്ചയും ഉള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രമേ ഏററം പ്രകോപനാത്മകമായ സാഹചര്യത്തിൽ സമചിത്തത കൈവെടിയാതിരിക്കാനാവൂ. ഏറെ ആഴമുള്ള കയത്തിലാണല്ലോ ജലം നിശ്ചലമായിരിക്കുക.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ

വചനം മാംസമായ യേശു വരച്ചുകാട്ടുന്ന ശിഷ്യന്റെ ചിത്രം സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു ചിത്രീകരണമത്രെ. ന്യായാധിപസംഘത്തിന്റെയും പീലാത്തോസിന്റെയും മുമ്പിൽ മൗനിയായി നില്

ക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിൽ നാം ഒരു ശിഷ്യനെ കാണുന്നു. ഏറ്റവും പ്രകോപനാത്മകമായ ആ സാഹചര്യത്തിൽ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്ന ക്രിസ്തു ന്യായാധിപന്മാരെ യെല്ലാം അതിശയിപ്പിച്ചു. (മത്താ. 27:14. മർക്കോ. 15:5) പീലാത്തോസ് ചോദിച്ചു: “നീ എന്നോടു സംസാരിക്കുകയില്ലേ? നിന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കാനും ക്രൂശിക്കാനും എനിക്കധികാരമുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടെ?” യേശു പ്രതിവചിച്ചു: “ഉന്നതത്തിൽ നിന്നു നൽകപ്പെട്ടിരുന്നില്ലായെങ്കിൽ എന്റെമേൽ ഒരുധികാരവും നിനക്കുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല” (യോഹ. 19:10-11).

വിശദീകരണങ്ങളിലേയ്ക്ക്

സകലവും എന്റെ പിതാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്, അറിയാതെയും അനുവദിക്കാതെയും യാതൊന്നും എനിക്കു സംഭവിക്കില്ല, എനിക്കു ദോഷകരമായ ഒന്നും എന്റെ പിതാവ് ഒരിക്കലും അനുവദിക്കില്ല, എന്ന ബോദ്ധ്യം;

എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നതിനപ്പുറത്തുള്ളവലിയൊരു നന്മ എന്റെ പിതാവിന്റെ പദ്ധതിയിലുണ്ട് എന്ന അംഗീകാരം;

നിന്റെയും കൂടി രക്ഷയ്ക്കായി ഞാനിതു സഹിക്കുന്നു, ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എല്ലാം ക്ഷമിക്കുന്നു എന്ന സുവാർത്ത ഇതെല്ലാമാണ് ആ വലിയ ശാന്തത ഉദ്ഘോഷിച്ചത്.

ഈ അസാമാന്യശാന്തതകളെ — ഏറ്റവും ഹീനവും ക്രൂരവും ആക്ഷേപകരവുമായ കുരിശുമരണത്തെ ക്രിസ്തു അഭിമുഖീകരിച്ചവിധം നോക്കിനിന്ന — വിജാതിയനായ ശതാധിപൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “ഇവൻ സത്യമായും ദൈവപുത്രനാകുന്നു” (മർക്കോ 15:39) എന്ന്.

ദൈവമക്കളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലിനെ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കിനില്ക്കുന്ന സുഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന് ഈ ശാന്തശീലത്തിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് ക്രിസ്തു ശിഷ്യർ ഇന്നു നല്കേണ്ടത്.

പ്രകോപനത്തെ പല രീതിയിൽ നേരിടാം.

ദുഷ്ടതയുടെ മുമ്പിൽ ഭീരു ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു, ഓടിയൊളിക്കുന്നു. ഫലം ദുഷ്ടത അതേപടി നില നില്ക്കുന്നു.

കായിക ശക്തിയുള്ളവൻ തിന്മയെ തിന്മ കൊണ്ടെതിർക്കുന്നു. ഇരുവരുടേയും ദുഷ്ടത ചേരുമ്പോൾ തിന്മ ഇരട്ടിക്കുന്നു.

വലിയ ധാർമ്മികശക്തിയുള്ളവനായ ശാന്തശീലൻ തിന്മയെ നന്മകൊണ്ടെതിർക്കുന്നു. തിന്മ ഇല്ലാതാകുന്നു. തിന്മയുടെ മേൽ നന്മ ജയം നേടുന്നു.

ഈ ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ശാന്തശീലൻ മരണമടഞ്ഞെന്നും വരാം. അതാണ് കാൽവരിയിലെ കുരിശിൽ സംഭവിച്ചത്. എങ്കിലും നന്മ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നു. തിന്മയെ തന്നിലേയ്ക്ക് ആഗിരണം ചെയ്ത് പകരം നന്മ അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തിന്മയുടെമേൽ വിജയക്കൊടി പറത്തുന്നു ശാന്തശീലൻ.

ശാന്തശീലരുടെ പ്രത്യേകതകൾ

ശാന്തശീലരുടെ പ്രതികരണം എപ്പോഴും സ്നേഹപൂർവ്വകമായിരിക്കും; ഒരിക്കലും പകരം വീട്ടലാവില്ല; സ്വന്തം വികാരമോ മറ്റുള്ളവരുടെ പെരുമാറ്റമോ ആയിരിക്കില്ല അവരെ നയിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്യുക. അന്തരാത്മാവിൽ നിന്നുള്ള ദൈവസ്വരത്തിന്റെ പ്രചോദനമാണ് അവർ അനുസരിക്കുക. എല്ലാവരിലും ദൈവമക്കളെ ദർശിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നു. 'സകലവും നന്മയ്ക്കായി പരിണമിപ്പിക്കുന്ന' (റോമ 8 : 28) ദൈവതൃക്കരങ്ങളിലൂടെ വരുന്നതായ എല്ലാറ്റിനേയും അവർ സ്വീകരിക്കുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നന്ദി പ്രകാശിപ്പിച്ച്, ദൈവത്തെ സ്തിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹത്തോടെ എപ്പോഴും അവർ പ്രതികരിക്കുന്നു.

വിനയവും സൗമ്യതയും ഹൃദ്യതയും സൗഹൃദവും ശാന്തശീലരുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. അവർ എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങളെ മാനിക്കും. ഒരിക്കലും ആരെയും മുറിപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കും. "മറ്റുള്ളവരെല്ലാം തങ്ങളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരായിക്കരുതും" (ഫിലി. 2:3) അവർക്കു സേവനം ചെയ്യുവാൻ സദാ അവർ സന്നദ്ധരായിരിക്കും.

പ്രായോഗിക തലത്തിൽ

സ്വന്തം പാപാവസ്ഥയേയും ബലഹീനതയേയും പരിമിതിയേയും പറ്റി ആഴമേറിയ അവബോധമുള്ളവർക്കേ മറ്റുള്ളവരുടെ പോരായ്മകളുടെ നേരെ സഹിഷ്ണുത കാട്ടാനും അവയെ സഹതാപത്തോടെ

വീക്ഷിക്കാനും കഴിയും. അന്യരുടെ തെറ്റുകളേയും വീഴ്ചകളേയും അംഗീകരിക്കുക എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. അവരെ കുറ്റം പറയുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്യാതെ അതിൽനിന്നു കരകയറാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം എളിയോടെ സഹായിക്കയാണിവർ ചെയ്യുക. ഒരുവന്റെ ആദ്യഗാത്രിക പക്ഷപത്യങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ വീഴ്ചകളെ സഹതാപത്തോടെ പരിഗണിക്കാനുള്ള കഴിവ്. ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ഇവർക്കു പരാതിയില്ല, ഉള്ളതിൽ സംതൃപ്തരാണ്. ഭൂമിമുഴുവൻ സ്വന്തമായിരുന്നാലെന്നവിധം സന്തോഷത്തോടും സംതൃപ്തിയോടുംകൂടെ ഇവർ ജീവിക്കുന്നു. കാരണം ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന ഭയമോ കൂടുതൽ കിട്ടണമെന്ന അത്യാഗ്രഹമോ ഇവർക്കില്ല; ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടാനും കിട്ടാനുമില്ലാത്തവന് സകലവും സ്വന്തമാണല്ലോ! എല്ലാവരും ഇവർക്കു സ്നേഹിതരത്രെ.

ദൈവകാര്യവും ശാന്തതയ്ക്കു നിദാനം

ഈ ലോകത്തിൽ ഞാൻ അർഹിക്കുന്നതായും എന്റെ അവകാശമായും യാതൊന്നുമില്ല. സകലവും ദൈവത്തിന്റെ ഭാനമാണ്. എന്റെ ജീവൻ തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഭാനമായിരിക്കെ മറ്റുള്ളവയെപ്പറ്റി പരയേണ്ടതില്ലല്ലോ,

ഞാൻ അർഹിക്കുന്നതിലപ്പുറമുള്ള യാതൊരു തിന്മയും ഈ ലോകത്തിൽ എനിക്ക് സംഭവിക്കാനാവില്ല, ദുരന്തങ്ങൾ - രോഗങ്ങൾ, മറ്റുള്ളവരുടെ ദുഷ്ടത തുടങ്ങി എന്തുകാരണത്താലായാലും. കാരണം പാപമൂലം നിത്യനാശത്തിനവകാശിയായിരുന്ന ഞാൻ

യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത കാരുണ്യത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കെ മറ്റു സഹനങ്ങളെല്ലാം നിസ്സാരമായിത്തീരുന്നു. ഈ ആത്മാവ ബോധമാണ് ഒരുവനെ ശാന്തശീലനാക്കുക.

താൻ അർഹിക്കുന്ന മരണശിക്ഷ നൽകാതെ ചെറിയൊരു ശിക്ഷമാത്രം നൽകിയപ്പോൾ ആ ശിക്ഷയെപ്പറ്റി കോപിഷ്ടനാകുന്ന കുറ്റവാളിയെപ്പോലെയാണ് ചെറിയ സഹനങ്ങളാൽ പ്രകോപിതരാകുന്ന ക്രൈസ്തവർ. ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെയും ദൈവത്തിന്റെ കരുണയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവിന്റെയും അഭാവമാണ് ഒരുവനെ അക്ഷമനും കോപിഷ്ടനും അസംതൃപ്തനും ആക്കുക. കരുണയില്ലാത്ത സേവകന്റെ ഉപമ (മത്താ, 18:23-35) ഈ വലിയ സത്യത്തെ മനോഹരമായി വിശദമാക്കുന്നതാണ്. നാം ദൈവത്തോടു ചെയ്യുന്ന തെറ്റിനോടു തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ മനുഷ്യർ നമ്മോടു ചെയ്യുന്ന തെറ്റിനോടുകൂടെ കൂട്ടിയായും തുലോം തുടരമല്ലേ. 'ഞാൻ എന്തായിരിക്കുന്നുവോ അത് ദൈവത്തിന്റെ കരുണയാലാണ്'. എന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർക്ക് ദാസ്യവേല ചെയ്യുന്നതിനും, 'സഹോദരർക്കുവേണ്ടി ജീവൻ പരിത്യജിക്കുന്നതിനും (1 യോഹ. 3:16) ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹവും കരുണയും നമ്മെ കടപ്പെടുത്തുന്നു.

ശാന്തതയുടെ ഉറവിടം

മൃഗീയ ശക്തിയോ, കായികബലമോ. ശത്രുതയോ, രോഷമോ വൈരാഗ്യമോ, അല്ല, ആഴമേറിയ ധർമ്മികത അല്ലേ ശാന്തതയുടെ ഉറവിടം.

നിസ്സംഗതയോടെ എതിർക്കാതിരിക്കുന്നതോ. ഭീരുത്വംമൂലം കീഴടങ്ങുന്നതോ അല്ല ശാന്തത, മറിച്ചു അക്രമിയുടെ അജ്ഞത മനസിലാക്കി, ക്രിസ്തീയസ്നേഹത്തിൽ നിന്നും അയാളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രതിബദ്ധതയിൽ നിന്നും ഉയിർകൊള്ളുന്ന ക്രിസ്തീയ സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ മുഖമുദ്രയായ ശാന്തത.

സ്വയം കീഴ്പ്പെടുത്തിയ — വികാരങ്ങൾ നിയന്ത്രണ വിധേയരാക്കിയ — വിജിഗ്രീഷുവിനേ ഈ ധീരമായ നിലപാടു സാധിക്കൂ. രാജ്യങ്ങളെ അക്രമിച്ചു കീഴടക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ വിഷമമേറിയ കാര്യമാണ് സ്വയം നിയന്ത്രണ വിധേയമാക്കുക!

ശാന്തതയിലെ ധീരത

വരുംവരായ്കകളെപ്പറ്റി ആകുലപ്പെടാതെ, ബോദ്ധ്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായി മുന്നേറുവാൻ ശാന്തശീലർക്കേ സാധിക്കൂ. ദേവാലയ ശുദ്ധീകരണരംഗത്ത് നാം കാണുന്ന ക്രിസ്തു വികാരോജ്വലനായ വിപ്ലവകാരിയല്ല, ശാന്തശീലനായ ദൈവരാജ്യസ്ഥാപകനാണ്. തന്നെ അയച്ചവനേയും തന്റെ ദൗത്യത്തെയും പറ്റി ആഴമായ ബോദ്ധ്യമുള്ളവനെ ഏതു പ്രതിസന്ധിയിലും ശാന്തത കൈവിടാതിരിക്കാനാവൂ.

ദൈവ സ്നേഹത്താലും സഹോദര സ്നേഹത്താലും പ്രചോദിതരാകുന്നവർ അനീതിയുടേയും അഴിമതിയുടേയും മുമ്പിൽ ചാട്ടവാറെടുക്കാൻ മടിക്കില്ല.

സ്പേഹത്തിനുവേണ്ടി മുറിവേല്ക്കാനും ശാസിക്കാനും തയ്യാറാകുന്ന ധാർമ്മികതയാണത്. യഥാർത്ഥ സ്പേഹം സ്പേഹിക്കുന്നവരെ അവരുടെതന്നെ നന്മയ്ക്കായി തിരുത്താനും മടിക്കിപ്പല്ലോ.

‘സ്പേഹത്തിൽ സത്യം സംസാരിച്ചു’ ശിരസായ. ക്രിസ്തുവിന്റെ പകപതയിലേക്ക് വളരുന്നതിൽ നിന്നു നമ്മെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന തെറ്റായ രീതിയിലുള്ള ദയ - തെറ്റിനെ അംഗീകരിച്ചു തെറ്റിനുനേരെ കണ്ണടയ്ക്കുന്ന കാര്യവും - ഏറ്റവും വലിയ ദുഷ്ടതയും ക്രൂരതയുമാണ്. അത് സ്പേഹരാഹിത്യമാണ്.

ശാന്തശീലനായ യേശു

‘ശാന്തശീലനും വിനീതഹൃദയനുമായ ഈശോ’ “ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാട്” മാത്രമല്ല, “യൂദായുടെ സിംഹ” വുമാണ്. മൗനമായി സഹിക്കുന്നവൻ മാത്രമല്ല, ധീരതയോടെ സംസാരിക്കുന്നവനും എതിർക്കുന്നവനും കൂടിയാണ്. സമയമായപ്പോൾ പരാതിപ്പെടാതെ, എതിരിടാതെ കൊലക്കളത്തിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കപ്പെടുക മാത്രമല്ല, ജീവിതത്തിലുടനീളം കാപട്യത്തേയും അനീതിയെയും ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്തവനാണ് അവിടുന്ന് (മത്താ. 23) വികാരത്താൽ ആവേശം കൊള്ളാതെ, തന്റെ വികാരങ്ങളുടെമേൽ പൂർണ്ണനിയന്ത്രണത്തോടെ തന്നെത്തന്നെ മുഴുവനായി ദൈവഹിതത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തിയവനു മാത്രമേ ‘സിംഹ’ത്തിന്റെ ഭാഗം അഭിനയിക്കാനവകാശമുള്ളൂ. വിപ്ലവവും, വിമോചന

വും പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട്, അനീതിക്കെതിരെ പടവാളുയർത്തുന്ന് ഇന്നത്തെ 'ലോകരക്ഷകർ' ഇക്കാര്യം മറക്കാതിരിക്കട്ടെ.

മുറിപ്പെട്ട വികാരങ്ങളിൽനിന്ന് ഉയിർകൊള്ളുന്ന ശക്തി മൃഗീയമാണ്. സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്ന ശക്തിയേ യഥാർത്ഥ ബലമാവൂ. പ്രവർത്തനത്തിനും നേട്ടത്തിനുമുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ശക്തി ശാന്ത ശീലർക്കുണ്ട്.

ദാരിദ്ര്യാരൂപിയും ശാന്തശീലവും

ഞാനെന്നുമല്ല, എനിക്കൊന്നുമില്ല, എല്ലാവരും എന്റെ സഹോദരർ, ദൈവം എന്റെ പിതാവ്, ദുഷ്ടൻ എന്നോട് ഒന്നുംചെയ്യാനാവില്ലെന്ന ബോധ്യവും അനുഭവവും ഉള്ളവരാണ് ശാന്തശീലരും ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരുമായവർ. സ്വന്തമാക്കണം, സ്വന്തമായതു നഷ്ടപ്പെടരുത് എന്ന ആശയാണ് കോപത്തിന്റെയും അക്രമാസക്തിയുടെയും അടിയിലുള്ളത്. ഒന്നും സ്വന്തമാക്കാനാഗ്രഹിക്കാതെ, ദൈവത്തിനും സഹോദരർക്കും വേണ്ടി എന്തും ത്യജിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവൻ എപ്പോഴും ശാന്തശീലനായിരിക്കാനാവും. തന്റെ സമ്പത്തിനോ, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കോ, സ്വാധീനത്തിനോ, സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കോ ഭീഷണി വരുന്നിടത്താണ് ഒരുവൻ ശാന്തത വെടിയുക. 'എനിക്കു ജീവിക്കുക ക്രിസ്തുവാകുന്നു, മരിക്കുന്നതു നേട്ടവും, (ഫിലി. 1:21) എന്ന മനോഭാവത്തോടെ ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ എന്തു നഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഞാ

ന[തയും സ്വതന്ത്രനായി എന്നും കരുതുന്നവർ സഭാ ശാന്തശീലരായിരിക്കും. എല്ലാറ്റിന്റെയും ഉടയവനായ ദൈവമൊഴികെ മറെറാന്നും എനിക്ക് അനിവാര്യമല്ല എന്നുവരുമ്പോൾ ലോകത്തിൽ യാതൊന്നിനും എന്നെ പ്രകോപിപ്പിക്കാനാവില്ല. ഭൂമി മുഴുവന്റെയും ഉടമ യായിത്തീരുന്ന ഈ സമ്പന്നതയിലേയ്ക്കാണ് ശാന്ത ശീലർ ഉയരുക.

ഉടമയോ അടിമയോ?

സാമാന്യഗതിയിൽ ഭൂമിയുടേയും സമ്പത്തുകളു ളേയും ഉടമകളെന്നു നാം കരുതുന്നവരൊക്കെത്തന്നെ അതു നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്ന ഭയത്തിൽ കഴിയുന്നവരാണ്. നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ വ്യഗ്രതയോടെ പരിശ്രമിക്കുന്നവരാണ്. നഷ്ടപ്പെടാനാവാത്തവിധം അവ യൊന്നും സ്വന്തമായിട്ടില്ല എന്നുസാരം. നഷ്ടഹൃദയത്തിൽ കഴിയുന്നവന് ശാന്തശീലനായിരിക്കുക സാ ദ്യമല്ല തന്നെ.

ദൈവം പിതാവെന്നും ദൈവമക്കളെല്ലാം സഹോദരരെന്നും ഉള്ള ആഴമായ അനുഭവമുള്ളവനാണ് ഉടയവനോടുകൂടി സകലതിനും അവകാശികളാതിരിക്കുക (റോമ 8:17) സ്വന്തം വസ്തുക്കൾ പിടിച്ചുപറിയ്ക്കപ്പെട്ടാലും തന്റെ സഹോദരങ്ങളുമായി നിർബന്ധപൂർവ്വം അവ പങ്കുവയ്ക്കുന്നു എന്നേ അവനു തോന്നുകയുള്ളൂ. അവന് അവ തിരികെ ചോദിക്കേണ്ട ആവശ്യമോ കോടതിയിൽ പോകേണ്ട കാര്യമോ ഉണ്ടാവില്ല, മേലങ്കി എടുക്കുന്നവന് പുറം കുപ്പായംകൂടി വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അവൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. സ്വന്തമായി പിടിച്ചു വയ്ക്കേണ്ടതായി അവനൊന്നുമില്ല.

ശാന്തശീലത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ് മധുരശീലം. അത് ഏവരേയും സ്നേഹിതരാക്കുന്നു. സകലരും തന്റെ സ്നേഹിതരായിക്കഴിയുമ്പോൾ സകലവും ഒരു വൻ നേടിക്കഴിഞ്ഞു, തന്റെ മേൽ പൂർണ്ണനിയന്ത്രണത്തോടെ ദൈവത്തേയും സഹോദരരേയും സ്വന്തമാക്കിയവൻ ഭൂമി മുഴുവന്റെയും ഉടമയാണല്ലോ. അലഞ്ഞു നടന്ന ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന് വാഗ്ദത്തഭൂമി ഏറ്റവും വലിയ നന്മയുടെ പ്രതീകമായിരുന്നു. ദൈവജനത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ നന്മ ദൈവരാജ്യമാണല്ലോ. ഭൂമി അവ കാശമാക്കും എന്നതിനർത്ഥം ദൈവരാജ്യത്തിനവകാശികളാകുമെന്നുതന്നെ.

എളിയോടെ, കഷ്ടമയോടെ, എല്ലാം ദൈവമയച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞ് ദീർഘശാന്തതയോടെ കാത്തിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ ദൈവമക്കൾ. മറിച്ചു, നിരന്തരം ദുഷ്ടനോടും ദുഷ്ടന്റെ അണികളോടും ശാന്തതയോടെ, ധീരമായി പടപൊരുതുകതന്നെവേണം. 'ശാന്തശീലം' നിഷ്ക്രിയത്വത്തിന്റെ പര്യായമല്ല, സ്വയം ജയിച്ചുകീഴ്ന്ന നിർഭയമായ കർമ്മധീരതയുടെ മുഖമുദ്രയാണത്.

ശാന്തശീലനായ യേശുവിന്റെ ചിത്രം പ്രവാചകവചനം ഉദ്യരിച്ചുകൊണ്ട് പത്രോസ് ശ്രീഹാ വരച്ചുകാട്ടുന്നു (1 പത്രോ. 2:23).

“നിന്ദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവൻ പകരം നിന്ദിച്ചില്ല; സഹിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ അവൻ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയില്ല; പിന്നെയോ നീതിയോടെ വിധിക്കുന്നവന് തന്നെത്തന്നെ ഭരമേല്പിക്കുകയാണു ചെയ്തത്” (ഏശ. 53:7).

ഇതത്രെ ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ മുഖമുദ്ര.

അഞ്ചു

നീതിക്കുവേണ്ടി വിശക്കുകയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ...

ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷ ഭാഗ്യങ്ങളിൽ ഇല്ലായ്മ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തോടുള്ള മൂന്നു വ്യത്യസ്ത പ്രതികരണങ്ങളാണ് നാം കാണുക. വ്യത്യസ്തമെങ്കിലും അവ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണ്. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികളും ഉടമകളുമായ ക്രിസ്തു ശിഷ്യരുടെ വിവിധ മനോഭാവങ്ങളും, പ്രവർത്തനശൈലികളും, പ്രത്യേകതകളുമാണല്ലോ അഷ്ടഭാഗ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുക.

—ആത്മാവിൽ ദരിദ്രർ തങ്ങളുടെ ശൂന്യതയെപ്പറ്റിയുള്ള ആഴമേറിയ അവബോധത്തോടെ സകലതിലും കർത്താവിൽ ആശ്രയിക്കേണ്ട തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിവിശേഷം അംഗീകരിക്കുന്നു.

—തന്റെയും മുഴുവൻ ലോകത്തിന്റെയും മേലുള്ള തിന്മയുടെ സ്വാധീനത്തെപ്പറ്റി വേദനിക്കുന്നവരാണ് വിലപിക്കുന്നവർ;

—ശാന്തശീലർ സമചിത്തതയോടെ ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നു.

തങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യ സാക്ഷിത്വത്തെപ്പറ്റി ആഴ്ചയായ അവബോധം അവർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇല്ലായ്മയുടേയും ബലഹീനതയുടേയും ഈ പടുകുഴിയിൽനിന്ന് കരയുന്നതിന് ക്രിയാത്മകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ രൂപമാണ് തുടർന്നുള്ള അഞ്ചു സുവിശേഷ ഭാഗങ്ങളിലൂടെ ചിത്രീകരിക്കുക. ഈ ചിത്രം എത്രമാത്രം നാം ഓരോരുത്തരുടേതുമാണ് എന്ന വിചിന്തനത്തോടെ ക്രൈസ്തവ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കു നമുക്കു കടക്കാം.

“നീതിക്കുവേണ്ടി വിശക്കുകയും, ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, അവർക്കു സംതൃപ്തി ലഭിക്കും” (മത്താ. 5:6). ദൈവികനീതിക്കായുള്ള വിശപ്പും ദാഹവും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മുഖമുദ്രയാകുന്നു.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നീതി

ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവരും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനായി തന്റെ ഏകജാതനെ നൽകിയ (യോഹ. 3:16) ദൈവം അവനെ സ്വീകരിക്കുകയും അവനിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സകലരേയും ദൈവമക്കളാക്കിത്തീർക്കുന്ന (യോഹ. 1:12) നിരൂപാധികക്ഷമയുടേയും, പുത്രസ്വീകാര്യത്തിന്റേയും നീതിയാണ് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നീതി. ‘കണ്ണിനു കണ്ണ്, പല്ലിനു പല്ല’ എന്നതിനു പകരം

‘ഒരു ചെകിട്ടത്തടിക്കുന്നവൻ’ മറെറ ചെകിട്ടുകൂടികാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന’ ക്ഷമയുടേയും, ശത്രുസ്നേഹത്തിന്റേയും, കരുണയുടേയും ആയ ദൈവികനീതി സാധാരണ മനുഷ്യന് അപരിചിതമാണല്ലോ.

പതിനൊന്നാം മണിക്കൂറിൽ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ വേലയ്ക്ക് എത്തിയവനും, ദിവസം മുഴുവൻ അദ്യാനിച്ചവനോടൊപ്പം ഒരു ഒന്നൊന്നെപ്പം നൽകുന്നതാണത്; അനുതപിച്ചെത്തിയ ധൂർത്തപുത്രന് നിരുപാധികമായ ക്ഷമനൽകി സ്വീകരിച്ച് പിതൃസ്വത്തിന് പൂർണ്ണ അവകാശിയാക്കുന്ന നീതി; ജീവിതകാലം മുഴുവൻ കർശനമായ നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിലും, തപസിലും, പ്രാർത്ഥനയിലും ചെലവഴിച്ച് തങ്ങളുടെ സൽകൃത്യങ്ങളിൽ അഹങ്കരിച്ച് സ്വയം നീതിമാൻമാരായി കരുതി മററുള്ളവരെ പുച്ഛിക്കുന്ന ഫരിസേയരേക്കാൾ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവരായി പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന പാപികളെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നതാണത്. തന്റെ പടിക്കൽ കിടന്ന ദരിദ്രനായ ലാസറിനെ പാടെ അവഗണിച്ച് തന്റെ സമുദായിയിൽ സുഖിച്ചു ജീവിച്ച ധനവാനെ നരകത്തിനു വിധിക്കുന്ന ദൈവിക നീതിക്കുമുമ്പിൽ പലപ്പോഴും ഈ ലോകത്തിലെ ‘മുമ്പൻമാർ പിമ്പൻമാരും പിമ്പൻമാർ മുമ്പൻമാരും’ ആയിത്തീരും.

നിയമത്തിന്റെ വിലക്കുകളോ (സാബത്തിൽ രോഗശാന്തി), സമുദായത്തിന്റെ പ്രേഷ്ടോ (രക്തസ്രാവക്കാരിയെ സുഖപ്പെടുത്തിയത്, മരിച്ചവരെ തൊട്ടു ജീവിപ്പിച്ചത്....), പകർച്ചവ്യാധിയോ (കുഷ്ഠരോഗികൾക്കു സൗഖ്യം) ഒന്നും ഗണ്യമാക്കാതെ ദൈവത്തിന്റെ

നീതി ഈ ലോകത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന ക്രിസ്തു ചുങ്കരുടേയും പാപികളുടേയും സ്നേഹിതനായിരുന്നു.

ദൈവിക നീതി ഈ ലോകത്തിൽ രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ട് ശക്തരും ചൂഷകരും മർദ്ദകരും ആയവരാൽ പുറം തള്ളപ്പെട്ട പാവങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേർന്ന് അവരെ ദൈവരാജ്യത്തിനവകാശികളായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഈ നീതിയ്ക്കായി വിശക്കുകയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യനും നിരന്തരം പാവങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേരുന്നവനായിരിക്കും.

ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വവും മനുഷ്യന്റെ സാഹോദര്യവും അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട്, ക്രിസ്തുവിൽ നാമെല്ലാവരും 'ദൈവത്തിന്റെ അവകാശികളും ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ കൂട്ടവകാശികളും' ആണെന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടും അനുഭവത്തോടുംകൂടെ സകലരും ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയിൽ ജീവിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതി - അതാണ് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി വിശക്കുകയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നീതി. ഈ നീതി ക്രിസ്തുവിനെ സ്വന്തമാക്കുന്നതിലൂടെ - ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വന്തമാകുന്നതിലൂടെ - യെശു യഥാർത്ഥമാകുക. ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കുകയാണ്, 'എനിക്കുള്ളതെല്ലാം നിന്റേതും, നിനക്കുള്ളതെല്ലാം എന്റേതും' എന്ന് ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടും ആത്മവിശ്വാസത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടെ പറയുവാൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുശിഷ്യനു കഴിയും.

ദൈവിക നീതിയുടെ മൂർത്തഭാവമാണ് “ദൈവം നമുക്കു നീതിയാക്കിയിരിക്കുന്നത്” [ക്രിസ്തു (1കൊറി 1:30) ഇവനിൽ കുറ്റമൊന്നും കാണുന്നില്ല, എന്ന ന്യായാധിപന്റെ പ്രഖ്യാപനത്തെ തുടർന്ന് മരണശിക്ഷക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തു നമ്മുടെ കുറ്റത്തിനുള്ള ശിക്ഷയാണ് തന്റെമേൽ സ്വീകരിച്ചത്. പാപികളായ നമുക്കേവർക്കുമുള്ള ശിക്ഷ സ്വയം ഏറ്റെടുത്ത്, മരിച്ച്, ഉത്ഥാനം ചെയ്ത്, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തിരുന്നുകൊണ്ട്, തന്റെ നാമം വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുന്ന ഏവർക്കും ശിക്ഷാ മോചനം നൽകി, അവരെല്ലാം കുറ്റമറ്റവരായി വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയാണ് ക്രിസ്തുനാഥൻ, “ആകയാൽ ഇപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തുവിനോട് ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് ശിക്ഷാവിധിയില്ല” (റോമ 8:11). ഇതാണ് ക്രിസ്തുവിൽ നാം കാണുന്നനീതി. ‘തെറ്റാചെയ്തവർക്ക് ശിക്ഷ, നന്മ ചെയ്തവർക്ക് സമ്മാനം, നിയമാനുസരണത്തിലൂടെ നീതീകരണം’ എന്നല്ല, യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സകലർക്കും രക്ഷ, പാപമോചനം, നീതീകരണം! എല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിനെ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുമ്പോഴാണ് ഈ നീതി സാർവ്വത്രികമാകുക. സകലരും ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചു, അങ്ങനെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിച്ചു, ഈ നീതി സ്വന്തമാക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടിയാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ വിശക്കുകയും ഭാഹിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഈമനോഭാവം സ്വന്തമാക്കിയവൻ ‘ഞാൻസുവിശേഷപ്രസംഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കുമാ, കഷ്ടം’ എന്ന് വി. അപ്പസ്തോലനോടൊപ്പം വിലപിക്കും, തൽഫലമായി, സകലരും സുവിശേഷം

ഷംശ്രവിച്ച് സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരവും സാദൃശ്യത്തയും കൈവരിക്കുകയും ചെയ്യും.

വിശപ്പും ദാഹവും

തീക്ഷ്ണമായ ആശ്രഹത്തെയാണ് വിശപ്പും ദാഹവും സൂചിപ്പിക്കുക. വരുമ്പോൾവരട്ടെ എന്നമതിലുള്ള ക്ഷമാപൂർവ്വമായ കാത്തിരിപ്പല്ല, കിട്ടിയേണ്ട ഒരു എന്ന നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വമായ അന്വേഷണവും കൈവശപ്പെടുത്തലുമാണ്, അമർത്താനാവാത്ത ആവേശത്തോടെ വിശപ്പടക്കാൻ തുതപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയുടെ ചിത്രം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. വിശക്കുന്ന കഴുകന്മാർ തങ്ങളുടെ ആഹാരമായ ശവം കണ്ടെത്തുന്നതുപോലെ(മത്താ24:28)തങ്ങൾ ദീർഘകാലമായി കൊതിച്ചുകാത്തിരുന്നതും, യേശുവിലൂടെ ഈലോകത്തുകൈവന്നതുമായനീതി ഇക്കൂട്ടർ കണ്ടെത്തിസ്വന്തമാക്കുകതന്നെചെയ്യും.

ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വിശക്കുകയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ. നീതിതന്നെയായ ക്രിസ്തുവിനെ സ്വന്തമാക്കിയവരുടെ സമൂഹമാണ് ക്രിസ്തീയകൂട്ടായ്മ. പൂർണ്ണമായ നീതി എല്ലാവരുടെയും അവകാശമായിത്തീരുന്നതുവരെ വിശപ്പോടും ദാഹത്തോടുംകൂടെ ഏതു പ്രതിബന്ധത്തെയും തരണംചെയ്യുന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് ക്രിസ്ത്യാനിയുടേത്.

ശിവജിയുടെ കോട്ടയിൽ എന്നും പാലുകൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തിരുന്ന സൂത്രീയുടെ കഥയുണ്ട് ഭാരത

ചരിത്രത്തിൽ. ഒരുദിവസം മടങ്ങുവാൻ വൈകുകയാൽ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ അവർ അകപ്പെട്ടുപോയി. മൂലകുടി മാറാത്ത കുഞ്ഞിനെ വീട്ടിൽ വിട്ടുപോന്ന ആ അമ്മകോട്ട തുറന്നുകിട്ടാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ, ആ വലിയ കോട്ട എങ്ങനെയോ ചാടിക്കടന്നു ആ രാത്രിതന്നെ തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ പക്കലെത്തിയത്രെ; തന്റെകുഞ്ഞിനുവേണ്ടി ദാഹിച്ച ആ അമ്മയ്ക്ക് അത്രവലിയ പ്രതിബന്ധവും കടന്നു കുഞ്ഞിന്റെ പക്കൽ എത്താൻ കഴിഞ്ഞതുപോലെ തീക്ഷ്ണമായ ആഗ്രഹത്തോടെ നീതിക്കായി വിശക്കുന്നവർ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തുക തന്നെയും. പ്രതിബന്ധങ്ങളെ അവർ വകവയ്ക്കുകയില്ല.

പ്രാർത്ഥനയിൽ:

വിശപ്പിന്റെയും ദാഹത്തിന്റെയും തീവ്രതയ്ക്കനുസൃതമായിരിക്കും സംതൃപ്തിയുടെ അനുഭവവും.— വ്യക്തിപരമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ദൈവത്തെ അനുഭവിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള വിശപ്പോടെ അവിടുത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കേ പ്രാർത്ഥനയിൽ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്താനാവൂ. “ദൈവമേ, നീ എന്നെ നിനക്കായി സൃഷ്ടിച്ചു; നിന്നിൽമാത്രം ഞാൻ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തും” എന്ന് സെൻറ് അഗസ്റ്റിനോടൊപ്പം പറയുന്നവനാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ.

“നീർച്ചാൽ തേടുന്ന മാൻപേടയേപോലെ ദൈവമേ, എന്റെ ഹൃദയം അങ്ങയെ തേടുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തിനായി ദാഹിക്കുന്നു; ജീവിക്കുന്ന ദൈവത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെ.

എപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ദൈവസന്നിധിയിലെത്തി
അവിടുത്തെ കാണാൻ കഴിയുക!” (സങ്കീ42:1-2)

ദൈവവചനത്തിൽ

ദൈവഹിതം അറിയുന്നതിനുള്ള ദാഹത്തോടെ
വി.ലിവിതങ്ങൾ തേടുന്നവനേ അവിടുത്തെ സ്വരം ശ്ര
വിക്കുവാനും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കാ
നും കഴിയൂ. ‘രക്തത്തിലേയ്ക്കു വളർന്നുവരേണ്ടതി
ന് പരിശുദ്ധവും ആത്മീയവുമായ പാലിനുവേണ്ടി
ഇളം പൈതങ്ങളെപോലെ ദാഹിക്കുവിൻ’ (1പത്രാ2:2)

ഈ വിശപ്പും ദാഹവുമില്ലാതെ ആചാരാനു
ഷ്ഠാനങ്ങളിലും, ഭക്തികൃത്യങ്ങളിലും, നിയമാനുസ
രണങ്ങളിലുംകൂടെ നീതീകരണം തേടുന്നവർ എന്തെ
ന്ത് ആഴമുള്ള സംതൃപ്തിയാണ് തങ്ങളറിയാതെ നഷ്ട
പ്പെടുത്തുക!

ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനും, സഹോദര
ങ്ങൾക്ക് സേവനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള തീക്ഷ്ണമായ
ആഗ്രഹം ക്രൈസ്തവന്റെ മുഖമുദ്രയാണ്. വിശക്കു
കയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവന് വിശപ്പടങ്ങും. വ
രെ വിശ്രമിക്കാനാവാത്തതുപോലെ, നീതിക്കുവേണ്ടി
വിശക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് പരിപൂർണ്ണനീതിനടപ്പി
ലാകും. വരെ വിശ്രമിക്കാനാവില്ല. ഒരു ക്രിസ്തുശി
ഷ്യന്റെ വിശ്രമം ഈലോകത്തിലല്ല; അവന്റെ ഓട്ടം
പൂർത്തിയായ ശേഷമേ അവന് വിശ്രമമുള്ളൂ.

യേശുവിൽ ഈ വിശപ്പും ദാഹവും

ഈ വിശപ്പും ദാഹവും യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉടനീളം നമുക്കു കാണാം. “ഭൂമിയിൽ തീയിടാ നാണ് ഞാൻ വന്നത്. അത് ഇതിനകം കത്തിജ്വലിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! എനിക്ക് ഒരു സ്നാനം സ്വീകരിക്കാനുണ്ട്; അത് നിവൃത്തിയാകുമ്പോളും ഞാൻ എത്ര ഞെരുങ്ങുന്നു” (ലൂക്കാ 12:49-50) നമ്മുടെ രക്തം കയ്യാക്കി സഹനത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും, തന്റെ മരണത്തിലൂടെ ലോകത്തെ മുഴുവൻ ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയയ്ക്കുന്നതിനുമുള്ള അവിടത്തെ തീക്ഷ്ണമായ ആഗ്രഹമാണ് ഇവിടെ നാം കാണുക. “പിന്ധനവേലിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് നിങ്ങളോടുകൂടെ ഈ പെസഹാ ഭക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ അത്യധികം ആഗ്രഹിച്ചു” സ്വയം നമുക്കു നൽകാനുള്ള ക്രിസ്തുനാമന്റെ അഭിലാഷം !

പ്രതിബന്ധങ്ങളെ വകവയ്ക്കാത്ത വിശപ്പും ദാഹവും നമ്മുടേതാകുമ്പോൾ ദൈവനീതിയും രാജ്യവും ഇവിടെ യാഥാർത്ഥ്യമാകും. സാഹചര്യങ്ങൾ അനുകൂലമെങ്കിൽ, വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനവും പിന്തുണയും സഹായവും ലഭിച്ചാൽ, സമയവും സൗകര്യവും ഒത്തുവന്നാൽ, ദൈവരാജ്യപ്രവർത്തനങ്ങളോടു സഹകരിക്കാം; അതില്ലാതെവന്നാൽ, സ്വന്തം കാര്യംനോക്കി സമാധാനത്തിൽ കഴിയാം എന്ന മനോഭാവം ക്രിസ്തുശിഷ്യനു ചേർന്നതല്ല.

‘നീതിയുടെ പൂർണ്ണതയായ ക്രിസ്തുവിനായു
ള്ള വിശപ്പും ദാഹവും ഞങ്ങളിൽ വളർത്തണമേ’

നാശത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന നിസ്സംഗതയിൽ നി
ന്നും, അവഗണനയിൽ നിന്നും ഞങ്ങളെ തട്ടിയുണർ
ത്തി വിശപ്പുള്ളവരാക്കണമേ’ എന്നു നമുക്കു പ്രാർ
ത്ഥിക്കാം.

“നീ തണ്ണുപ്പോ, ചൂടോ ഉള്ളവനല്ല;

തണ്ണുപ്പോ ചൂടോ ഉള്ളവനായിരുന്നെങ്കിൽ

എന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ചൂടോ തണ്ണുപ്പോ ഇല്ലാതെ, മനോഹ്ണ

നാകയാൽ

നിന്നെ ഞാൻ എന്റെ വായിൽ നിന്നു

തുപ്പിക്കുകയും”

വെളിപാട് 3:15-16

കരുണയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാൻമാർ

‘കരുണ’ എന്നത് വെറും ഒരുവികാരമോ മനോഭാവമോ മാത്രമല്ല, അതു പ്രവൃത്തിയിൽ പ്രകടിതമാകുന്ന ഒന്നാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കരുണയുള്ളവർക്ക് അസാമാന്യമായ കഴിവുണ്ട്. വന്നുപറയാൻ കാത്തിരിക്കാതെ, പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത ആവശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി, ആവശ്യക്കാരന് അപകർഷതയോ അസ്വസ്ഥതയോ ഉണ്ടാകാത്തവിധം സഹായം നൽകുവാൻ ഇവർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കും..

ഒരുവൻ കരുണയിൽ വളരുന്നതനുസരിച്ച് മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിവുറവനാകുന്നു. കാനായിലെ വിവാഹവിരുന്നിൽ വീഞ്ഞുതീർന്നു പോയപ്പോൾ ‘മകനേ, അവർക്കു വീഞ്ഞില്ല’ എന്നു പറഞ്ഞ അമ്മയുടെചിത്രം എത്രമനോഹരമായൊരു മാതൃകയാണ്! ആവശ്യം കൂടുതലായി കാണുന്നതനുസരിച്ച് കരുണയും കരകവിയുന്നു. യഥാർത്ഥം വിലപനവും, നീതിക്കായുള്ള വിശപ്പും ഇവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ മറ്റുവശങ്ങളത്രെ.

“സ്വർഗ്ഗസംഗമനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവു പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പരി

പൂർണ്ണരായിരിക്കുവിൻ”(മത്താ5:48)എന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്ത ക്രിസ്തുനാഥൻ പരിപൂർണ്ണത കരുണതന്നെ ആണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു: “നിങ്ങളുടെ പിതാവു കരുണയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും കരുണയുള്ളവരായിരിക്കുവിൻ”(ലൂക്കാ6:36).

“കർത്താവിന്റെ സ്നേഹം

ഒരിക്കലും അസ്തമിക്കുന്നില്ല;
അവിടുത്തെ കാരുണ്യം അവസാനിക്കുന്നില്ല.
ഓരോപ്രഭാതത്തിലും

അതു പുതിയതാണ്,

അവിടുത്തെ വിശ്വസ്തത ഉന്നതമാണ്”

(വിലാപങ്ങൾ3:22-23)

“വൽസലമക്കളെപ്പോലെ ദൈവത്തെ അനുകരിക്കുന്നവരാകുവിൻ”(എഫേ5:1) എന്ന് നമ്മോടു പറയുന്ന സെൻറ് പോളും കരുണയുള്ളവരാകുന്നതിനു നമ്മെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയാണ്.

തങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതും അവരുടെ വേദനകൾ ഏറെറടുക്കുന്നതും മനുഷ്യസഹജമാണ്. എന്നാൽ ശത്രുക്കളുടെപോലും വേദന ഏറെറടുത്ത് അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക ദൈവികമത്രെ. അതാണല്ലോ നമ്മൾ പാപികളായിരിക്കെ, ശത്രുക്കളായനമ്മുടെ കടങ്ങൾ തന്റെ മേൽവഹിച്ചു നമുക്കുവേണ്ടി മരണംവരിച്ച ക്രിസ്തുനാഥനിലൂടെ പിതാവു നമ്മോടുകൂടിയ വലിയ കരുണയുടെ രൂപം. ഈ കരുണയിൽ പങ്കുകാരാകാൻ വിളിയ്ക്കപ്പെട്ടവരാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യർ.

ക്രിസ്തു സ്വന്തം ജീവൻ നമുക്കുവേണ്ടി പരിത്യജിച്ചു എന്നതിൽ നിന്ന് സ്നേഹം എന്തെന്നു നാം അറിയുന്നു. നമ്മളും സഹോദരർക്കുവേണ്ടി ജീവൻ പരിത്യജിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" (1 യോഹ 3:16) "നിങ്ങൾ അളക്കുന്ന അളവുകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങൾക്കും അളന്നുകിട്ടും" (ലൂക്ക 6:38) എന്നു പറയുന്ന ക്രിസ്തുനാഥൻ, ഈ ദൈവികകരുണയിൽ പങ്കുചേരുന്നവർ മാത്രമാണ് ദൈവരാജ്യത്തിലെ അവകാശികൾ എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. കരുണയില്ലാത്ത ഭൂതൃന്റെ ഉപമയിലൂടെ അർത്ഥശങ്കയില്ലാത്തവിധം ദിവ്യനാഥൻ നമ്മോടു പറയുന്നു: സഹോദരർക്ക് കരുണ നിഷേധിക്കുന്നവർക്കു ദൈവത്തിന്റെ കരുണ ലഭിക്കുകയില്ല എന്ന്. (മത്താ 18:21-35).

വിശുദ്ധരായി പേരു വിളിക്കപ്പെടുന്നതിനോ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അസാധാരണമായ ഉന്നതിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനോ ദാഹിക്കുന്നവർ മാത്രം കരുണയുള്ളവരായാൽപോരാ. കരുണയുള്ളവരേ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികളാവും. ക്രിസ്തുനാഥൻ ഒരിക്കൽ ഒരു യുവാവിനോടു പറഞ്ഞു 'നീ ദൈവരാജ്യത്തിൽനിന്ന് അകലെയല്ല' എന്ന്. അകലെയല്ല എന്നതുകൊണ്ട് ഉള്ളിലാണെന്ന് ആരും കരുതുകയില്ലല്ലോ.

ദൈവത്തിന്റെ അപരിമിതമായ സമ്പന്നതയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്ന മനുഷ്യനേ യഥാർത്ഥത്തിൽ കാരുണ്യവാനാകാൻ കഴിയൂ. വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത സ്നേഹത്തിനും, പരിമിതിയില്ലാത്ത കരുണയ്ക്കും മാത്രമേ ദൈവരാജ്യത്തിൽ സ്ഥാനമുള്ളൂ. "നിയമജ്ഞരുടെ

യും ഫരിസേയരുടെയും നിയമബന്ധമായ നീതി" (മത്താ 5:20) ദൈവരാജ്യത്തിന് പുറത്തുനിന്ന് 'അങ്ങനെയെങ്കിൽ രക്തപ്രവാഹിക്കാൻ ആർക്കു കഴിയും?' ഈ വിധത്തിൽ കരുണയുള്ളവരായി ഇന്നാരുണ്ട്, ഇത് ഈ ലോകത്തിൽ പ്രായോഗികമോ? ദൈവം അവിടത്തെ അരുപിപ്പിച്ചിട്ടു നമ്മെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ അസംസീസംസിയിലെ പ്രാർത്ഥനാസീമനെയോ, വിൻസെൻറ് ഡി പോളിയെയോ, കൽക്കത്തയിലെ മദർതെരേസയെയോ കരുണയുള്ളവരാകുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

‘ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുവിൻ
പിടിച്ചുപറിയ്ക്കുന്നവനോടു തിരികെ
ചോദിക്കരുത്
ഒരു ചെകിടത്തടിക്കുന്നവന് മറ്റൊരു ചെകിടും
കാണിച്ചുകൊടുക്കുക
ശപിക്കുന്നവരെ അനുഗ്രഹിക്കുവിൻ
നിന്നോടു തെറ്റിച്ചെയ്യുന്നവരോടു
ഹൃദയപൂർവ്വം ക്ഷമിക്കുക
(ലൂക്കാ 6:27-31)

എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദിവ്യ ഗുരു ഇവയിലൂടെയെല്ലാം ആവർത്തിച്ചുപറയുന്നത് ‘നിങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗസംഗമമായ പിതാവ് കരുണയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും കരുണയുള്ളവരാകുവിൻ’ എന്നുതന്നെ. ‘ഞാൻ പറയുന്നതുചെയ്യുവാൻ, എന്റെ ശിഷ്യരാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ, എന്റെ പക്കൽ വന്ന് ഞാൻ നൽകുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ആവോളം പാനംചെയ്യണം’ (യോഹ 7:37)

എന്ന് അവിടന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തീയ പക്ഷത്തയിലേക്കുള്ള വളർച്ച ഒരുനിരന്തര പ്രക്രിയയെത്ര. സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ മുന്നാംതട്ടുവരെ എടുക്കപ്പെട്ട സെൻറപോൾ പറയുന്നു.

“എനിക്കു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞാൻ പരി
പൂർണ്ണനായിട്ടില്ല....
ഇതു സ്വന്തമാക്കാനായി തീവ്രമായി പരി
ശ്രമിക്കുകയാണ്....
എന്റെ പിന്നിലുള്ളവയെ മറന്ന്, മുന്നി
ലേക്കാഞ്ഞുകൊണ്ട്,
ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു മുന്നേറുന്നു”
(ഫിലി3:12-14)

ഈ മനോഭാവം സ്വന്തമാക്കിക്കൊണ്ട് കരുണയിൽ വളരാൻ നമുക്ക് നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കാം. സ്വയം ശൂന്യവലകരിക്കുന്നതിലൂടെയേ ദൈവാരൂപിയിൽ നിറയാനും, കരുണയിൽ സമ്പന്നരാകാനും നമുക്കാവൂ. നമുക്കു വേണ്ടു കൂറുകൂട്ടാവഴികളില്ല.

‘ഈ വാക്കുകൾ കഠിനമാണ്’ എന്ന് പറഞ്ഞ യേശുവിനെ വിട്ടുപോകാനല്ല, ഈ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കാനാണ് യേശുവിന്റെ സ്നേഹം നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുക. പ്രവർത്തനനിരതമായ കരുണ ഏറ്റവുമധികം ശ്രാദ്ധനീയമാണെന്ന് ദിവ്യശുശ്രൂഷിന്റെ വാക്കുകൾ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു: “ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുവനു നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്തപ്പോൾ എനിക്കുതന്നെയാണ് നിങ്ങൾചെയ്തത്” (മത്താ 25:41) അന്ത്യദിനത്തിലെ വിധിവാചകം കരുണയില്ലാത്തവരെ നിഷ്കരണം തിരസ്കരിക്കുന്നതായിരിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ചേർത്തുവയ്ക്കേണ്ട ഒന്നല്ല സാമൂഹ്യാവബോധവും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനവും. സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങളിലൂടെ ക്രിസ്തുനാഥൻ വരച്ചുകാട്ടുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിലേയ്ക്ക് വളരൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയിൽ നമ്മൾ പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഈ ആഭിമുഖ്യം സ്വയമേവ നമ്മുടേതായിത്തീരും. ഹൃദയത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹം സഹോദരങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരാകുന്നതിനും നമ്മെ നിർബന്ധിക്കും. സ്നേഹത്തിൽ വളരുന്നവൻ സേവനത്തിന്റെ മേഖല അന്യമല്ലല്ലോ. അടുത്തുനിൽക്കുന്ന സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാത്തവൻ എങ്ങനെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാനാകും?

എങ്ങനെ അറിയാനാകും?

ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം എനിക്കു അനുഭവിച്ചറിയാനാവുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, മററുള്ളവരുടെ കരുണ എനിക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഞാൻ കരുണയുള്ളവൻ തന്നെ.

“കഷ്ടമിക്കുവിൻ; നിങ്ങളോടും

കഷ്ടമിക്കപ്പെടും

കൊടുക്കുവിൻ; നിങ്ങൾക്കും കിട്ടും;

അമർത്തിക്കുലുക്കി നിറച്ചതും

അവർ നിങ്ങളുടെ മടിയിൽ ഇട്ടുതരും.

നിങ്ങൾ അളക്കുന്ന അളവുകൊണ്ടുതന്നെ

നിങ്ങൾക്കും അളന്നുകിട്ടും” (ലൂക്കാ6:38-39).

ഏഴ്

ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാൻമാർ അവർ ദൈവത്തെ കാണും

സമഗ്രവും ഉദാത്തവുമായ ജീവിതവിശുദ്ധിയാണ് ഹൃദയശുദ്ധി എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഹൃദയം മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ—മനസ്സിന്റെയും വികാരങ്ങളുടെയും—കേന്ദ്രമാണ്, ഹൃദയപരിശുദ്ധി വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും എല്ലാ തലങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്; ലൈംഗികമേഖലയിലെ നൈർമല്യം മാത്രമല്ല അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുക. ശരീരത്തെയും, മനസ്സിനേയും ആത്മാവിനേയും, ബന്ധങ്ങളേയും, ഭൗതികവസ്തുക്കൾ കൈകാര്യംചെയ്യുന്നവിധത്തെയും എല്ലാം അതു ഭാവാത്മകമായി സ്വാധീനിക്കും; പരിപൂർണ്ണനന്മയിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നിലും അതു സംതൃപ്തമാവില്ല. പരിപൂർണ്ണനന്മ ദൈവത്തിൽ മാത്രമാണല്ലോ കണ്ടെത്തുക. 'ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ...ദൈവത്തെകാണും'.

ഒരുവൻ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയോടെ തന്റെ കഴിവുകളും മുഴുവൻ ദൈവഹിതം നിറവേറുക എന്ന ഏക

ലക്ഷ്യത്തിനായി ഏകാഗ്രമാക്കുമ്പോൾ ഏറെ കാര്യങ്ങൾ നേടാനാകും. ഹൃദയശുദ്ധി ഉള്ളവന്റെ ലക്ഷ്യം ദൈവമാണ്, ദൈവഹിതം നിറവേറുക മാത്രം. ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തേയും ലക്ഷ്യത്തേയും കുറിച്ച് വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാട് അയാൾക്കുണ്ട്. ഭിന്നോദ്ദേശ്യങ്ങളില്ലാത്ത, കലർപ്പില്ലാത്ത, ജീവിതം പരിശുദ്ധിയുടെ ശോഭയാൽ മലമേൽപണിത ഭവനം പോലെയും പീഠത്തിന്മേൽ കൊളുത്തിവച്ച ദീപം പോലെയും പ്രകാശിക്കുകയും ഏവരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപററുകയുംചെയ്യും. വലിയ സ്വാധീനശക്തി പരിശുദ്ധിയ്ക്കുണ്ട്. ആർക്കും അതിനെ അവഗണിക്കാനാവില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, സ്വാർത്ഥതയുടെയും സ്ഥാപിതതാത്പര്യങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ വലിയൊരു ഭീഷണിയായിരിക്കുകയുംചെയ്യും. ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവന്റെ ജീവിതം.

ഏകോദ്ദേശ്യത്തോടെ

ഇന്നുലോകത്തിൽ ഭൂരിഭാഗം ആളുകളും തങ്ങളുടെ കഴിവിന്റെ 15അല്ലെങ്കിൽ 20ശതമാനം മാത്രമേ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ. അതായത്, ലോകത്തിലുള്ള കഴിവുകളുടെ 80—85ശതമാനം ഇന്ന് നഷ്ടമാകുകയാണെന്നർത്ഥം. ഈ കഴിവുകൾ മുഴുവൻ 'ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യവും അവിടുത്തെ നീതിയും അന്വേഷിക്കുന്നതിനായി, ഏകാഗ്രമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എത്രവേഗം ദൈവരാജ്യം ഇവിടെ സ്ഥാപിതമാകുമായിരുന്നു!

ഹൃദയത്തിൽ ദൈവം വാഴുന്നവർ

സ്വാർത്ഥപരമായ ഭിന്നോദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത വൻ വലിയസമ്പത്താണ് ഹൃദയസമാധാനം. ഏകലക്ഷ്യത്തിനായി തൻറെ കഴിവുകൾ മുഴുവൻ ക്രമീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവിടെ ആന്തരിക സംഘട്ടനമില്ല. സമാധാനമുണ്ട്. ദുരാഗ്രഹങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും പരിശ്രമങ്ങളും ഒക്കെ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോഴാണ് ഒരാളുടെ സമാധാനം നഷ്ടപ്പെടുക. എന്തു നഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും ദൈവഹിതമാത്രം നടക്കണം എന്ന നിർബന്ധമുള്ളവൻ സമാധാനം ഒരു കാരണവശാലും നഷ്ടമാവില്ല.

ഉള്ളിലിരിപ്പ്:

മറുതള്ളവർക്കുവേണ്ടി ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിലും, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലും, പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിലും, ദാനധർമ്മം ചെയ്യുന്നതിലും, സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിലും ഒക്കെ ഉള്ളടങ്ങിയ സ്വയം സംതൃപ്തി, പ്രശംസ, സൽപേര് മുതലായവയുടെ മൂടുപടം ആ പ്രവൃത്തികളുടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെ കളങ്കപ്പെടുത്താൻ ഇടയുണ്ട്. ഈ അപകടത്തിനെതിരെ നമ്മെ ജാഗ്രതയുള്ളവരാക്കുന്നതിനായി ക്രിസ്തുനാഥൻ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു:

“മറുതള്ളവരെ കാണിക്കാൻ വേണ്ടി അവരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു നിങ്ങളുടെ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവിൻ:

“മറുളളവരിൽനിന്നു പ്രശംസ ലഭിക്കാൻ കപട നാട്യക്കാർ സിനഗോഗുകളിലും തെരുവീഥികളിലും ചെയ്യുന്നതുപോലെ, നീ ഭിക്ഷുകൊടുക്കുമ്പോൾ നിന്റെ മുമ്പിൽ കാഹളം ഊതരുത്... വലതു കൈ ചെയ്യുന്നത് ഇടതുകൈ അറിയരുത്....

“നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ കപടനാട്യക്കാരെപ്പോലെ ആവരുത്... ഉപവസിക്കുമ്പോൾ... വിഷാദം ഭാവിക്കരുത്....” മത്താ 6:1-18.

ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാനയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ ‘കുർബ്ബാനക്കടം വീട്ടാം, പുതിയ വസ്ത്രം പ്രദർശിപ്പിക്കാം, സ്നേഹിതരേയും കാണാം....’ തുടങ്ങിയ വിവിധോദ്ദേശ്യപരിപാടി— ‘അങ്കവും കാണാം താളിയും ഒടിക്കാം’ എന്ന മനോഭാവം— ഹൃദയശുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണമല്ല.

മനുഷ്യപ്രീതിക്കുവേണ്ടിയോ, മറുളളവരെ കാണിക്കാൻവേണ്ടിയോ അല്ല, പ്രത്യുത, കർത്താവിനെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ആത്മാർത്ഥതയോടെ ചെയ്യുന്നതാവും ഹൃദയശുദ്ധി ഉള്ളവരുടെ സകലകാര്യവും. “ഹൃദയപരമാർത്ഥതയോടെ തന്നെ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് കർത്താവു സമീപസ്ഥനാണ്” (സങ്കീ: 145:18). അവർ ദൈവത്തെ കാണും.

സകലതും വിവേചിച്ചറിയുന്നവർ

‘മുഴുഹൃദയത്തോടും, മുഴുആത്മാവോടും, സർവ്വശക്തിയോടുംകൂടെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാനും, തന്നെപ്പോലെ തന്റെ അയൽക്കാരനെ സ്നേഹി

ക്കാനും' (മത്താ 22:37-40) ബട്യാശ്രദ്ധനായവനേ ഈ ഏകാഗ്രത സാദൃശ്യമാവൂ. അവിടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയുണ്ട്, സങ്കീർണ്ണതകളില്ല, ബഹുകാര്യവ്യഗ്രതയില്ല. മർത്തായെപ്പോലെ 'പലതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഉത്ക്കണ്ഠയും അസ്വസ്ഥതയുമില്ല'. അതാവസരത്തിൽ ആവശ്യമായ 'ഒന്നുമാത്രം' എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കി മറിയത്തെപ്പോലെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ അവർ അതിൽ ഇടപെടുന്നു. പരാതിയില്ല, കുറ്റപ്പെടുത്തലില്ല. താൻചെയ്യേണ്ടതെന്നു ബോദ്ധ്യമുള്ള കാര്യത്തിൽ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ സർവ്വശക്തിയോടുംകൂടെ പ്രവർത്തിക്കുകവഴി വലിയ ഫലപ്രാപ്തി അവിടെ ഉണ്ട്.

ഏതാവസരത്തിലും ഏറ്റവും വലിയ നന്മ ചെയ്യുന്നതിനും, ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടം കൈവരുത്തുന്നതിനും ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർക്കു കഴിയും. കാരണം, അതിൽ കുറ്റത്തെ ഒന്നിലേക്ക് തങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥതയിൽ നിന്ന് അവർ വിമുക്തരാണ്. ഇവിടെ, ഇപ്പോൾ എന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവഹിതം എന്ത് എന്നതായിരിക്കും അവരുടെ പരിഗണന. ഈ ലോകത്തിന് അനുരൂപരാകാതെ, മനസ്സിന്റെ നവീകരണം വഴി രൂപാന്തരപ്പെട്ടവരാകയാൽ, ദൈവഹിതം എന്തെന്നും, നല്ലതും പ്രീതിജനകവും, പരിപൂർണ്ണവും ആയത് എന്തെന്നും വിവേചിച്ച് അറിയുവാൻ (റോമ 12:2) അവർ കഴിവുറ്റവരാണ്.

“എന്റെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നതാകുന്നു എന്റെ ഭക്ഷണം” (യോഹ 4:34) എന്ന് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ആവർത്തിച്ചുപ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട്, “എന്റെ

ഇഷ്ടമല്ല അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ" (ലൂക്കാ. 22 : 42) എന്ന് പറഞ്ഞ്, പിതാവിനോടുള്ള പരിപൂർണ്ണ അനുസരണത്തിൽ പീഡാനുഭവവും കുരിശു മരണവും സ്വീകരിച്ച് "പിതാവേ, അങ്ങയുടെ കരങ്ങളിൽ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു" (ലൂക്കാ 23:46) എന്നരുളി ജീവൻ വെടിഞ്ഞ ക്രിസ്തു നാഥന്റെ അരുമശിഷ്യരുടെ മുഖമുദ്രയത്രെ ഹൃദയ പരിശുദ്ധി.

ഹൃദയശുദ്ധിതന്നെ വലിയസമ്പത്ത്

ഈ ഹൃദയപരിശുദ്ധി ആണ് ദാരിദ്ര്യത്തെ ആശ്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കുവാൻ അസ്സീസീയിലെ വി. ഫ്രാൻസിസിനെ പ്രചോദിപ്പിച്ചത്. ഏറെ വലിയ നന്മയിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നു കൊണ്ടും തൃപ്തനാകാതെ

‘ദൈവമേ നീ എന്നെ നിനക്കായിസൃഷ്ടിച്ചു

നിന്നിൽ മാത്രം ഞാൻ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തും’ എന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിന് സെൻറ് അഗസ്റ്റിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും ഹൃദയപരിശുദ്ധിയത്രെ.

ദൈവത്തിന്റെ വലിയ പദ്ധതിയിൽ അവിടുത്തെ പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കു വളരാൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചവും, അതിനായി വിളിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരും ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നു തടയപ്പെടുന്ന ആകർഷണങ്ങളിൽപ്പെട്ടു പാളിപ്പോകുന്നത് ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ സഹിക്കില്ല. ഏതു കാര്യത്തിലും ദൈവഹിതം വ്യക്തമായി അവരുടെ മുമ്പിലുണ്ടാകും.

പരിശുദ്ധിയുടെ ശക്തി:

ഒന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുമ്പോഴും വൻകാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന വലിയ സത്യം ശുദ്ധാഹൃദയർ ഗ്രഹിക്കുന്നു. മാനുഷികതലംമാത്രമല്ല അതിനുപരിയായി ദൈവിക പദ്ധതിയും ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവും ഒപ്പം കാണാൻ കഴിയുന്നതിനാൽ അവർ ഒന്നുകൊണ്ടും തളരുകയില്ല. വിശ്വാസത്തിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതി മനസ്സിലാക്കുന്ന അവർക്ക് സഹനമോ, പരാജയമോ, നഷ്ടമോ ഒന്നും പ്രശ്നമല്ല.

“അത്തിവൃക്ഷം പൂക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, മൂന്തിരിയിൽ ഫലങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും, ഒലിവുമരത്തിൽ കായ്കൾ ഇല്ലാതായാലും, വയലുകളിൽ ധാന്യം വിളയുന്നില്ലെങ്കിലും, ആട്ടിൻകൂട്ടം ആലയിൽ അററുപോയാലും, കന്നുകാലികൾ തൊഴുത്തിൽ ഇല്ലാതായാലും ഞാൻ കർത്താവിൽ ആനന്ദിക്കും. എന്റെ രക്ഷയുടെ ദൈവത്തിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കും. കർത്താവായ ദൈവമാണ് എന്റെ ബലം. കലമാന്റെ പാദങ്ങൾക്ക് എന്നപോലെ അവിടന്ന് എന്റെ പാദങ്ങൾക്ക് വേഗത നൽകി ഉന്നതതലങ്ങളിൽ അവിടന്ന് എന്നെ നടത്തുന്നു” (ഹബക്കുക്ക് 3: 17-19) എന്നു പാടിക്കൊണ്ട്, യാതൊന്നും തന്റെ ഹൃദയസമാധാനത്തെ അലട്ടാൻ അനുവദിക്കാതെ ദൈവത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാഹൃദയമാണ് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മക്കളുടേത്.

‘വിജയിക്കുവാനല്ല, വിശ്വസ്തയായിരിക്കുവാനാണ് ദൈവം എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്’ എന്നു പറ

ത്തെ കല്പിക്കത്തെയിലെ മദർതെരേസയെപ്പോലെ, എത്ര മാത്രം വിജയിച്ചു എന്നു നോക്കാതെ തന്നെ വിളിച്ചു ദൈവത്തെ മുമ്പിൽകണ്ടുകൊണ്ട് അവിടത്തോട് വിശ്വസ്തനായിരുന്നത്, മറ്റ് സ്വാധീനങ്ങളാലൊന്നും പരിപോഷിതം 'പിന്നിലുള്ളവയെ മറന്ന്, മുമ്പിലുള്ളവയെ ലക്ഷ്യമാക്കി,..... എന്നെവിളിക്കുന്നവൻ വിശ്വസ്തനാണ്' (1തെസ5:24) എന്ന ഉറപ്പോടെ, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കു നിരന്തരം കൂതിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ചിത്രമാണ് "ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, അവർ ദൈവത്തെ കാണും" എന്ന വാക്കുകളിലൂടെ ക്രിസ്തുനാഥൻ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകാട്ടുക.

നമുക്കു പരിശോധിക്കാം:

ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ഓരോ പ്രവർത്തിയുടേയും ഉദ്ദേശം എന്ത്?

സ്വന്തം തൃപ്തി,

മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രശംസ, അംഗീകാരം,

ജ്ഞാനം.....

ഇതൊക്കെ ആണോ എനിക്കുള്ള പ്രചോദനം?

അതോ,

ദൈവഹിതം നിറവേറുക

എന്നതുമാത്രമാണോ?

"നിങ്ങളുടെ ധർമ്മികത നിയമജ്ഞരുടെയും

ഫരിസേയരുടേയും

ധർമ്മികതയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമല്ലെങ്കിൽ,

നിങ്ങൾ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ല"

(മത്താ5:20)

സമാധാന സ്മാപകർ ഭാഗ്യവാന്മാർ

സമ്പൂർണ്ണമായ സുസ്ഥിതിയാണ് സമാധാനം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുക. യുദ്ധമാർപരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ ആശംസിക്കുന്ന 'ശാലോം' ഹീബ്രു ഭാഷയിലെ അർത്ഥസമ്പുഷ്ടമായ ഒരു പദമാണ്. 'എല്ലാമനന്മയും ഉണ്ടാകട്ടെ' എന്ന ഈ ആശംസയിലൂടെ 'നന്മയുടെയും ജീവിതാനന്ദത്തിന്റെയും പൂർണ്ണത' യാണ് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുക. ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷം യേശു തന്റെ ശിഷ്യർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോഴൊക്കെ ഈ സുസ്ഥിതി ആണല്ലോ ആശംസിച്ചിരുന്നത്.

സമാധാനം എന്നാൽ ബാഹ്യമായ ഒന്നിനും തകർക്കാനാവാത്ത ഒരു മനുഷാത്തി, സ്വയം നിയന്ത്രണവിധേയമായ അവസ്ഥ, നിരുദ്ദേഹത ഒക്കെയാണ്. അങ്ങേ അററം അസ്വസ്ഥമാകാവുന്ന സാഹചര്യത്തിലും മനുസാന്നിദ്ധ്യം കൈവിടാതിരിക്കുവാൻ ഉള്ളിൽ നിന്നുതന്നെയുള്ള വലിയൊരു ശക്തിയാണ് യഥാർത്ഥസമാധാനം. ഈ സമാധാനം സ്വന്തമായിരിക്കുക താൻ ദൈവപുത്രനാണെന്ന ബോധമുള്ളവർക്കു മാത്രമത്രെ.

സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്മേലും പൂർണ്ണഅധികാരമുള്ള ദൈവം എന്റെ പിതാവാണ് എന്ന അവബോധമുള്ളവർക്ക് ബാഹ്യമായ എന്തെല്ലാം അസ്വസ്ഥതകൾ ഉണ്ടായാലും സമാധാനം നഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.

ആഴമുള്ള നദി ശാന്തമായൊഴുകുന്ന വിധം ബാഹ്യമായ അസ്വസ്ഥതകളൊന്നും അവരെ ബാധിക്കയില്ല. 'മനുഷ്യരിലോ കൃതിരയിലോ അല്ല, ദൈവത്തിലത്ര അവരുടെ ആശ്രയം'. 'മലകൾ മാറിയാലും കുന്നുകൾ നിരന്നാലും മാറ്റംവരാത്ത ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം' (ഏശയ്യ54:10) തങ്ങളുടെ അവകാശമാണെന്നറിയുന്ന ഇവർ 'അബ്ബാ പിതാവേ' എന്നുവിളിച്ചു സകലത്തിലും ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നു.

സമാധാനദായകൻ

ലോകം എക്കാലവും ഏറ്റവുമധികം ആഗ്രഹിക്കുന്നതും നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുന്നതും ഈ സമാധാനം സ്ഥായിയായി കൈവരുത്തുന്നതിനാണല്ലോ. വളരെയേറെ സംഘടിതശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടും ലോകസമാധാനം ഇന്നും എന്തേ ഒരു മരീചികമാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നു? ദൈവം വസിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ സമാധാനം അനുഭവിക്കുന്ന ദൈവമക്കൾക്കേ ഫലപ്രദമായി സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാനാവൂ. ലൗകികമായ ഒരുശക്തിക്കും പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനും നേടിയെടുക്കാനാവാത്ത ഈ സമാധാനത്തിന്റെ ഉറവിടം സമാധാനരാജാവായ ക്രിസ്തുവത്രെ. അവിടുന്ന് തന്റെ ശിഷ്യരോട് അരുളി: "എന്റെ സമാധാനം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. ലോകം തരുന്നതുപോലെ അല്ല ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരു

ന്നത്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം കലങ്ങേണ്ട, ഭയപ്പെടുകയും വേണ്ടോ" (യോഹ14:27).

ഭയം കരുക്കാൾ ഒരുക്കുന്നു

ഇന്ന് വളരെയേറെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നൊരു വാക്കായി തീർന്നിട്ടുണ്ട് 'സമാധാനം' എന്നത്.

—കലഹത്തിന്റെയും യുദ്ധത്തിന്റെയും അഭാവത്തെ സമാധാനമായി ചിലർ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ശത്രുതയും വിദ്വേഷവും പകയും സ്വാർത്ഥതയും അസൂയയും അധികാരമോഹവും മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ വാഴുമ്പോൾ ബാഹ്യമായ ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ ഇല്ലെന്നിരിക്കലും ഏതുസമയവും ആക്രമണസാദ്ധ്യതയുള്ള ശീതസമരത്തിലാണല്ലോ വ്യക്തികളും രാജ്യങ്ങളും. പ്രകടമായ യുദ്ധം ഇല്ല എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സമാധാനം ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല. യുദ്ധോപകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും, സംഭരിക്കുന്നതിലും, സൈന്യസജ്ജീകരണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിലും മനുഷ്യർ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അസമാധാനം പ്രഘോഷിക്കയല്ലേ നമ്മൾ ചെയ്യുന്നത്?

—ശ്രമശാന്തതിലെ ശാന്തതയെ സമാധാനത്തിന്റെ അടയാളമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവില്ല. പരസ്പരം മിണ്ടാതെയും ഇടപെടാത്തതും മറ്റുള്ളവരെ അവഗണിച്ച് സ്വന്തം കാര്യംമാത്രം നോക്കി നടക്കുന്നതുവഴി ഉണ്ടാകുന്ന മുകത യഥാർത്ഥസമാധാനത്തിന്റെ ശത്രുവത്രേ. ആരും ആരുടെയും കാര്യത്തിൽ

ശ്രദ്ധിക്കാതെ, പരസ്പരം അറിയാൻ മെനക്കെടാതെ, സ്വന്തം കാര്യം മാത്രംനോക്കി സ്വന്തവഴിയിലൂടെ നീങ്ങുന്ന വ്യക്തികൾ അടങ്ങുന്ന സമൂഹം മനുഷ്യൻ ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയാണെന്ന അടിസ്ഥാനസത്യം തന്നെ നിഷേധിക്കുന്ന മാനവവിരോധികളുടെ കൂട്ടം മാത്രമാണ്.

സ്നേഹം സമാധാനത്തിന് അടിസ്ഥാനം

വിദ്വേഷവും വൈരാഗ്യവും അതിന്റെ മുർച്ഛ നൃത്തിലെത്തി, ശത്രുവിനെ കാണുന്നതോ അസാധ്യമായിത്തീരുന്ന വെറുപ്പിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ അയാളെ വെറുതെ വിടുന്ന മനുഷ്യാധമൻ സമാധാനം അനുഭവിക്കുന്നു എന്നോ, സമാധാനസ്ഥാപകനാണെന്നോ ആരും പറയുകയില്ല. സ്നേഹം ഭരണം നടത്തേണ്ടിടത്ത് വിദ്വേഷം കൊടികുത്തിവാഴുമ്പോൾ അത് ഹൃദയത്തെ കഠിനമാക്കുകയും വ്യക്തിത്വത്തെ കാർന്നുതിന്നുകയും സമൂഹത്തിൽ വിദ്വേഷവിഷം കലർത്തുകയുമാണ് ചെയ്യുക. വിദ്വേഷത്തിന്റെ മുഷ്ടി ചുരുട്ടുന്ന വന്ന് ഒരിക്കലും സമാധാനസ്ഥാപകനാവാൻ സാധ്യമല്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ ആശ്രയത്തിനെ സമാധാനവും, സുസ്ഥിതിയും കൈവരുത്താനാവും.

ബലഹീനന്റെമേൽ വിജയം വരിച്ചു, അവനെ അടിച്ചമർത്തിയ വിജിഗീഷു സമാധാനം സ്ഥാപിച്ചതായി വീമ്പടിച്ചാൽ പരാജിതനായ ബലഹീനന്റെ മാനഹാനി അവനെതിരെ പതഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന അമർഷവും വിദ്വേഷവും ആയി സുസ്ഥിതിയുടെ വിപരീതമായി നിലകൊള്ളും.

എന്നിൽ ആദ്യം

സ്നേഹത്തിൽ നിന്നും ഐക്യത്തിൽ നിന്നുമാണ് യഥാർത്ഥസമാധാനം ഉടലെടുക്കുക.

അനുരഞ്ജനത്തിലൂടെയേ യഥാർത്ഥസമാധാനം സാദ്ധ്യമാവൂ. അടിച്ചമർത്തലിലൂടെയും, നശിപ്പിക്കലിലൂടെയും, ഒഴിഞ്ഞുമാറലിലൂടെയും അത് ഒരിക്കലും കൈവരില്ല. തന്റെ ഉള്ളിൽ സമാധാനം ഉള്ളവനേ സമാധാനസംഗ്രാമകനാകാൻ കഴിയൂ. വ്യക്തിഗതമായ സുസ്ഥിതിയാണ് സമൂഹത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയിലേക്കു നയിക്കുക. “മന:സ്ഥിതി നന്നായാലേ വ്യവസ്ഥിതി നന്നാകൂ.”

സമാധാനം അനുഭവിയ്ക്കുന്നവർ

സമാധാനരാജാവായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭരണം ഹൃദയത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥസമാധാനത്തിന്റെ ഉടമകൾ. ദൈവികജീവനിൽ പങ്കുകാരായി ദൈവസ്നേഹം അനുഭവിക്കുന്നതുവഴി ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വവും മനുഷ്യസാഹോദര്യവും വാക്കുകൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കും അതീതമായ ഒരനുഭവമായിത്തീരുന്നു.

അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ പാതയാണ് സമാധാനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുക.

സ്വയംകണ്ടെത്തി. സ്വീകരിച്ച്, അംഗീകരിച്ച്, താൻ വിലപ്പെട്ടവനാണെന്ന ബോധത്തിൽ വളർന്നാലേ തന്നോടുതന്നെയുള്ള അനുരഞ്ജനം ഒരുവന് സാദ്ധ്യമാകൂ. സ്വയം അംഗീകരിക്കാത്തവന് അപരനെ സ്വീക

രിക്കാനോ, വിലമതിക്കാനോ ആവില്ല. അവിടെ സ്വാർത്ഥത, അസൂയ, കലഹം, കുറ്റപ്പെടുത്തൽ, ഏഷണി, നിന്ദ എല്ലാം പ്രകടമാകും. പാപമോചനത്തിലൂടെയുള്ള ആത്മീയസൗഖ്യവും മനസ്സിന്റെ മുറിവുകളെ സുഖപ്പെടുത്തുന്ന ആന്തരികസൗഖ്യവും ഒരുവൻ നേടുന്നതിലൂടെ തന്നോടുതന്നെയുള്ള അനുരഞ്ജനം ഒരു പരിധിവരെ നടക്കുന്നു. ഇത് സഹോദരങ്ങളുമായും, ദൈവവുമായുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. ഭൂരസ്ഥരും സമീപസ്ഥരുമായ സകലരും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നായിത്തീർന്ന് പരിത്രീതത്തിന്റെ ഐക്യത്തിലേക്ക് പരിശുദ്ധാരുപിയാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നതുവഴി യഥാർത്ഥസമാധാനത്തിന്റെ ഉടമകളായിത്തീരുന്നു. സ്വഹൃദയത്തിൽ ദൈവരാജ്യം ഇല്ലാത്തവർക്ക് ഭൂമിയിൽ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപകരാകാനാവില്ലല്ലോ.

സമാധാനസ്ഥാപകർ

“ദൈവരാജ്യം ബലവശ്യമാകുന്നു, ബലപ്രയോഗികൾ അതു കീഴടക്കുന്നു” (മത്താ11:12). വലിയ യുദ്ധത്തിലൂടെ മാത്രം നേടിയെടുക്കാനാവുന്ന ഒന്നത്രെ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അനുഭവമായ സമാധാനം. എന്നാൽ ഈ യുദ്ധം മറുക്കളവരോടല്ല; തന്നോടുതന്നെ, തന്നിലെ സ്വാർത്ഥതയോടാണ്. ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ ജീവിതം ജഡികതാലപര്യങ്ങളോടും, ലൗകീകതയോടും, സാത്താനോടുമുള്ള സന്ധിയില്ലാത്ത സമരമാണ്. വലിയ സംഘർഷത്തിലൂടെ കടന്നുവന്ന വിജിഗീഷുവിലത്രെ ആഴമായ സമാധാനം കുടികൊള്ളുക. വളരെ

ഉയർന്ന ഒരു ഗോപുരം കാണുമ്പോൾ അതിന്റെ അസ്ഥിമാത്രം ഏറെ ആഴത്തിൽ സ്ഥാപിതമാണെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. യേശുവിനോട് ചേർന്ന് സന്ധിയില്ലാത്ത സമരത്തിലൂടെ തിന്മയെ അന്വേ പരാജയപ്പെടുത്തി, നന്മ സ്ഥാപിക്കുന്ന യജ്ഞത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ. ഇവിടെ ആരുടെയും ആവശ്യങ്ങളോ, അവകാശങ്ങളോ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നില്ല; ആരേയും ചൂഷണം ചെയ്യുകയോ, അടിച്ചമർത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല; ശത്രുവും മിത്രവും ഒപ്പം തിന്മയുടെ പിടിയിൽനിന്നു മോചനം നേടി, രക്ഷ അനുഭവിക്കുന്ന ദൈവമക്കളുടെ സമാധാന സ്ഥാപനമാണിവിടെ നടക്കുക. ക്ഷമയും വിട്ടുവീഴ്ചയും സ്നേഹവും പ്രാർത്ഥനയും ത്യാഗവും ഒക്കെ ആണ് ഈ സമരത്തിലെ ആയുധങ്ങൾ.

ആഴമേറിയ പങ്കുവയ്ക്കലിന്റെ ഫലമാണ് യഥാർത്ഥ സമാധാനം—

പരസ്പരം ആഴമായി അറിയുമ്പോൾ, സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ, അന്യോന്യം തുറന്നുവയ്ക്കുമ്പോൾ ആ ആത്മാർത്ഥതയുടെ മുമ്പിൽ അസൂയയ്ക്കോ സ്വാർത്ഥതയ്ക്കോ കലഹത്തിനോ സ്ഥാനമില്ല. പരി. ത്രീത്വത്തിലുള്ള സ്നേഹം, പങ്കുവെക്കൽ, പരസ്പരധാരണ, ബഹുമാനം, പൂർണ്ണത ഇവയെല്ലാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും പ്രകടമാകും, അനുഭവഭേദമാകും. നമ്മൾ സമാധാനമുള്ളവരും, സമാധാനസ്ഥാപകരും ആയിത്തീരും,

മനുഷ്യന്റെ സർവ്വതോന്മുഖമായ അഭിവൃദ്ധിയെ ഉന്നംവെച്ച്, വിവിധമേഖലകളിൽ പ്രവർ

ത്തിച്ചും, സഹകരിച്ചുംകൊണ്ട്, ദൈവത്തിന്റെ പി
തൃത്വവും മനുഷ്യരുടെ സാഹോദര്യവും എല്ലാവരും
അംഗീകരിച്ച് അനുഭവിക്കുന്ന, സമാധാനത്തിന്റെയും
സംതൃപ്തിയുടെയും വ്യവസ്ഥിതിസമാപിക്കുവാൻ
നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുക എന്നത് ക്രിസ്തുശിഷ്യ
ന്റെ ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ
ഏകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കല്പനയാണ്. നാംഎല്ലാവരും
ക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ രക്താകരവേലയിൽ ബോധ
പൂർവ്വം പങ്കുകാരാകുമ്പോഴാണ് “ദൈവമക്കളുടെ
വെളിപ്പെടുത്തലിനുവേണ്ടി ആകാംഷയോടെ കാത്തിരി
ക്കുന്ന സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രതീകം”
(റോമ 8:19) ഫലമണിയുക. അങ്ങനെ “ഈ സൃഷ്ട
ലോകംതന്നെ ജീർണ്ണതയുടെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് മോ
ചനം നേടുകയും ദൈവമക്കളുടെ മഹത്വപൂർണ്ണമായ
സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും” (റോമ 8:21)

ഒൻപത്

നീതിക്കുവേണ്ടി പീഡനം ഏല്ക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാൻമാർ

സഹനമെന്ന രഹസ്യം

ലോകത്തിന് ഇന്നോളം ഗ്രഹിക്കാനാവത്തതും, എന്നും ഏവരും ഒഴിവാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിലും ആവാത്തതും, യേശുവിന്റെ കുരിശിൽ മാത്രം അർത്ഥം കണ്ടെത്താനാവുന്നതുമായ വലിയൊരു രഹസ്യമാണ് സഹനം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം. ബുദ്ധിയികൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാനോ, വാക്കുകൾ കൊണ്ടു വിശദമാക്കാനോ കഴിയാത്ത ഈ രഹസ്യം ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെയുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാനാവൂ.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികളും വക്താക്കളുമാകുവാൻ സഹനത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുക അത്യാവശ്യമാണെന്ന് ദൈവവചനവും, യേശുവിന്റെ ജീവിതവും, തിരുസ്സഭയുടെ പഠനങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

സഹനത്തിലൂടെ പരിപൂർണ്ണയും നിത്യരക്ഷയും

“ആർക്കുവേണ്ടിയും ആരുമുപവും എല്ലാം നിലനിൽക്കുന്നുവോ, ആരും അനേകം പുത്രന്മാരെ മഹത്വത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നുവോ, ആരക്ഷയുടെ കർത്താവിനെ അവിടുന്ന് സഹനംവഴി പരിപൂർണ്ണനാക്കുക തികച്ചും ഉചിതമായിരുന്നു”(ഹെബ്രീ 2:10)

“തന്റെ ഐഹികജീവിതകാലത്ത് ക്രിസ്തു മരണത്തിൽനിന്നുതന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിവുള്ളവൻ കണ്ണീരോടും വലിയ വിലാപത്തോടുംകൂടെ പ്രാർത്ഥനകളും യാചനകളും സമർപ്പിച്ചു... പുത്രനായിരുന്നിട്ടും തന്റെ സഹനത്തിലൂടെ അവൻ അനുസരണം അഭ്യസിച്ചു. പരിപൂർണ്ണനാക്കപ്പെട്ടതുവഴി അവൻ തന്നെ അനുസരിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം നിത്യരക്ഷയുടെ ഉറവിടമായി”(ഹെബ്രീ 5:7—9)

യേശുവിന്റെ സഹനത്തിന്റെയും സമ്പൂർണ്ണശൂന്യവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഫലമായാണ് അവിടുന്ന് മഹത്വത്തിലേയ്ക്കു കടന്ന് നമ്മെ രക്ഷിക്കുകയും, രക്ഷാകരഭൂതത്തിൽ നമ്മെയും പങ്കുകാരാക്കുകയും ചെയ്തത് (ഫിലിപ്പി 2:6—11). അവിടുത്തെ അതേ മനോഭാവവും ജീവിതശൈലിയും ക്രിസ്തുശിഷ്യരുടേതും ആകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“യേശുക്രിസ്തുവിനുണ്ടായിരുന്ന ഈ മനോഭാവം നിങ്ങളിലും ഉണ്ടാകട്ടെ”(ഫിലിപ്പി 2:5).

“അവനിൽ വസിക്കുന്നെന്നു പറയുന്നവൻ അവൻ നടന്ന അതേവഴിയിലൂടെ നടക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു”
(1യോഹ 2:6)

“നാം മക്കളെങ്കിൽ അവകാശികളുമാണ്; ദൈവത്തിന്റെ അവകാശികളും ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂട്ടവകാശികളും. എന്തെന്നാൽ അവനോടൊപ്പം ഒരിയ്ക്കൽ മഹത്വപ്പെടേണ്ടതിന് ഇപ്പോൾ അവനോടുകൂടെ നാം പീഡയനുഭവിക്കുന്നു” (റോമ8:17).

നീതിസ്ഥാപനവും പീഡനവും:

പരിപൂർണ്ണനീതി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോഴാണ് ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിതമായി എന്നു പറയാനാവുക. നീതിസ്ഥാപനത്തിനായി പരിശ്രമിക്കുന്നവരെല്ലാം പീഡനങ്ങൾ സഹിച്ചേ മതിയാവൂ. ക്രിസ്തുവിലൂടെ പ്രകടമായ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നീതിയ്ക്കായി ജീവിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടും. കാരണം, ലോകത്തിന് അത് ഗ്രഹിക്കാനോ ഉൾക്കൊള്ളാനോ ആവാത്തതുതന്നെ.

ക്രൈസ്തവൻ വ്യത്യസ്തൻ

ലോകത്തിന്റെ വഴികളും, മാനദണ്ഡങ്ങളും, മൂല്യങ്ങളും എല്ലാം ദൈവരാജ്യത്തിന്റേതിൽനിന്ന് തുലോം വ്യത്യസ്തമെന്നു മാത്രമല്ല, അവ പരസ്പരവിരുദ്ധവുമത്രെ. തന്മൂലം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിരിക്കും. ‘ലോകത്തിന്റെ മിത്രം ആകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തിന്റെ ശത്രുവാണ്’ (യാക്കോ4:4). ലോകത്തിനു മനസ്സിലാക്കാനാവാത്തതും, അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തവും കടകവിരുദ്ധവുമായ ഒരു

ജീവിതശൈലി എതിർക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലല്ലേ അത്ഭുതം?

ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതത്തെ ലോകം നിരന്തരം എതിർക്കും. “നിങ്ങൾ ലോകത്തിന്റേതല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഞാൻ നിങ്ങളെ ലോകത്തിൽനിന്നു തെരഞ്ഞെടുത്തതുകൊണ്ട്, ലോകം നിങ്ങളെ ദോഷിക്കുന്നു” (യോഹ15:19)

ഈ പീഡനവും എതിർപ്പും അതിൽനിന്നുള്ളവകുന്ന സഹനവും നമുക്കു നിരന്തരം അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ ക്രിസ്തുശിഷ്യരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റേതിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തവും അതിനോടുകടകവിരുദ്ധവുമായൊരു നീതി നമ്മുടേതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ പീഡനത്തിനു നമ്മൾ അവകാശികളായിത്തീരുകയുള്ളൂ. “നിങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിന് അനുരൂപരാകരുത്; പ്രത്യുത, നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ നവീകരണംവഴി രൂപാന്തരപ്പെടുവിൻ” (റോമ 12:2)

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നീതിയെപ്പറ്റി യഥാർത്ഥ ബോധമുള്ളവന് ആ നീതി നടപ്പിലാകുംവരെ അടുങ്ങിയിരിക്കാനാവില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ ജീവിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലെല്ലാം ലോകത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നവർക്ക് വലിയൊരു ഭീഷണിയും വെല്ലുവിളിയും ആയിരിക്കും. നീതിക്കുവേണ്ടി പീഡനങ്ങൾ സഹിക്കാൻ തയ്യാറുള്ളവർക്കേ ദൈവരാജ്യം അനുഭവിക്കാനും സ്ഥാപിക്കാനും സാധിക്കൂ.

സഹനം ആനന്ദത്തിലേക്ക്

നീതിക്കുവേണ്ടി, ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടിയുള്ള സഹനത്തിൽ വലിയ ആനന്ദവുമുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ സഹനത്തിന്റെ മൂല്യം മനസ്സിലാക്കിയവരെല്ലാം തന്നെ “സഹനമില്ലാത്ത ജീവിതത്തേക്കാൾ ഭേദം മരണം” ആണെന്ന ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യയുടെ മനോഭാവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവരാണ്. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം ഒരു ബലിജീവിതമാണ്. ജീവിതംതന്നെ ഒരു ബലിയായി സമർപ്പിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് ബലിയർപ്പണത്തിനു ലഭിക്കുന്ന ഓരോ അവസരവും വലിയ സന്തോഷത്തിന്റേയും സാഹചര്യത്തിന്റേയും നിമിഷങ്ങളാണല്ലോ. യേശുവിനോടുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും ദൈവരാജ്യത്തോടുള്ള നമ്മുടെ താല്പര്യത്തിന്റേയും ആഴമനുസരിച്ച് ഈ ബലിജീവിതത്തിൽ നിന്നുള്ള സന്തോഷം നമുക്ക് അനുഭവിക്കാനാവും.

സഹനത്തിലും അഭിമാനം

‘യേശുവിന്റെ നാമത്തെ പ്രതി അപമാനം സഹിക്കാൻ യോഗ്യത ലഭിച്ചതുതന്നെ വലിയൊരു കാര്യമായി സന്തോഷിച്ച’ (അപ്പ. പ്രവ 5:41) അപ്പസ്തോലൻ മാറും, നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ ഈ മനോഭാവം സ്വന്തമാക്കി ക്രിസ്തീയസഹനത്തിൽ ആഹ്ലാദിച്ചു ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധരും “എന്നെ പ്രതി മനുഷ്യർ നിങ്ങളെ അവഹേളിക്കുകയും, പീഡിപ്പിക്കുകയും എല്ലാവിധ തിന്മകളും നിങ്ങളെക്കെതിരെ വ്യാജ

മായി പറയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ആനന്ദിച്ചാ ഹ്ലാദിക്കുവിൻ" എന്ന ദിവ്യഗുരുവിന്റെ കല്പന യെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അനുസരിക്കുകമാത്രമല്ല, ആ വചനത്തിന്റെ സത്യവും ശക്തിയും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിച്ചറിയുകകൂടെ ചെയ്തവരാ ണ്.

ക്രിസ്തീയസഹനം തെറ്റു ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായ ശിക്ഷയിലൂടെ അനുഭവപ്പെടുന്ന സഹന മല്ല; നീതിക്കുവേണ്ടി പോരാടുമ്പോൾ നേരിടുന്ന സഹനമാണ്, നിഷ്പ്രിയമായൊരു വിശുദ്ധജീവിതത്തിൽ— അതായത്, മാർക്കോദീസായിൽ ലഭിച്ച പരിശുദ്ധി നഷ്ടമാകാതിരിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൊന്നും വ്യാപൃതരാകാതെ—അപകടത്തെഭയന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറി കഴിയുന്നവർ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവകാശപ്പെടുത്തുമോ? നൽകിയ താലന്ത് നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചുവച്ച് യജമാനന് തിരിച്ചെല്പിച്ച ഭൂതൃനിൽനിന്ന് അത് തിരിച്ചെടുത്ത് ഉള്ളവനു കൊടുത്തിട്ട് അവനെ പുറത്തുള്ള അന്ധകാരത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിയതായിട്ടാണ് ഉപമയിൽ നാം വായിക്കുക. വിവേകപൂർവ്വം വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നതിനാണല്ലോ താലന്ത് നൽകുക. ദൈവരാജ്യസ്ഥാപനത്തിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവർ അതിൽ വ്യാപൃതരാകാതിരിക്കുക ശിക്ഷാർഹമായ കൃത്യവിലോപമല്ലേ?

സഹനം ക്രൈസ്തവന്റെ അവകാശം

ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ, തന്റെ സ്വഭാവശുദ്ധിയും

വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും നിമിത്തം പലപ്പോഴും മറുവളവർക്ക് അരോചകമായി ഭവിക്കാം. അനീതിക്കു കൂട്ടുനിൽക്കുന്നവർക്ക് അവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ദുഷ്കരമത്രെ. ബോധപൂർവ്വമായും അല്ലാതെയും അവർ അവനെ ഒഴിവാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കും. കാരണം, അവന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അവരുടെ മനഃസാക്ഷിക്ക് അസ്വസ്ഥത ഉളവാക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ. തെറ്റിനു കൂട്ടുനിൽക്കാൻ തയ്യാറാകാത്തതിനാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സന്തോഷത്തോടെ ആസഹനത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് നീതിയ്ക്കായുള്ള പരിശ്രമം തുടരുകയാണ് അവർ ചെയ്യേണ്ടത്. ദൈവത്തിന്റെ ദാനമായ നമ്മുടെ ജീവിതം അവിടുത്തേയ്ക്കു പ്രീതികരവും സ്വീകാര്യവുമായ ഒരു ബലിയായി സമർപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ് (റോമ12:1). ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ ധന്യത അനുഭവിയ്ക്കാനാവുക.

മഹത്വത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം

രക്ഷയിലേയ്ക്കും മഹത്വത്തിലേയ്ക്കുമുള്ള കവാടമായിരുന്ന തന്റെ കുരിശുമരണത്തിനുമുമ്പുള്ള പെസഹാ തന്റെ ശിഷ്യരോടൊത്തു ഭക്ഷിക്കുവാൻ താൻ എത്രമാത്രം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്ന് യേശു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (ലൂക്ക22:15—16). അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ബലിയുടെയും സ്വയം മൂറിച്ചുപകുവയ്ക്കലിന്റെയും മൂർദ്ധന്യത്തിൽ ഇശോ അനുഭവിച്ച സന്തോഷവും, സാഹചര്യവും വാക്കുകളാൽ വിശദമാക്കാനോ, മനുഷ്യജീതത്തിൽ അനുഭവിച്ചറി

യാനോ സാഭ്ധ്യമല്ല. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കുന്ന വേദനയുടെ പാരമ്യത്തിലാണ് സംതൃപ്തിയും സാഹചര്യവും മനുഷ്യമനസ്സിനു ഗ്രഹിക്കാനാവാത്ത ആഘാദവും അനുഭവിക്കാനാവുക. യേശുവിന്റെ കുരിശിലാണ്, “എല്ലാം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു” (യോഹ: 16:30) എന്നരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്റെ ആത്മാവിനെ പിതൃകരങ്ങളിൽ അർപ്പിച്ചപ്പോഴാണ്, രക്താകരണരക്തത്തിന്റെ പരിപൂർത്തിയും, ദൈവരാജ്യസ്ഥാപനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യീകരണവും. ആ കുരിശിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്തത്തിന്റെ അളവനുസരിച്ചായിരിക്കും നമ്മുടെ ദൈവരാജ്യാനുഭവവും.

യേശുക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ കൂട്ടവകാശികളാകുന്നതിനുവിളിക്കപ്പെട്ട നമുക്ക്, അവിടത്തെ മഹത്വത്തിൽ കൂടുതലായി പങ്കുകാരാകുന്നതിനു നമ്മെ അർഹരാക്കുന്ന അവിടത്തെ സഹനത്തിൽ ഓരോ ദിവസവും കൂടുതലായ പങ്കുതന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാം. കുരിശിന്റെ ഭാരം കുറയ്ക്കണമെന്നല്ല, വഹിക്കാനുള്ള കരുത്ത് ചുമലിന് കൂട്ടണമെന്നല്ല പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടിയുള്ള—നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള—കൂടുതലായ സഹനത്തിനായി തീവ്രതയോടെ നമുക്ക് ആശിക്കാം.

പരിചിന്തനത്തിന്:

1. ഞാൻ ജീവിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ എന്റെ ജീവിതം ഒരു വെല്ലുവിളിയും ചോദ്യചിഹ്നവും ആകുന്നുണ്ടോ ?

അങ്ങനെയുള്ള ഏതാനും അവസരങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക.
ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് ? ഞാനിനി എന്തുചെയ്യണം ?

2. സഹനത്തോടുള്ള എന്റെ മനോഭാവമെന്ത് ?

എനിക്ക് സഹനം നേരിട്ട അവസരങ്ങളിൽ എന്റെ
പ്രതികരണം എന്തായിരുന്നു ?

അവലോകന ചിന്ത

1. ആത്മാവിൽ ദരിദ്രർ

ഈ ലോകത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും തന്നെ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറൊരു തരത്തിൽ നിസ്സഹായരത്ര. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ആശ്രിതത്വത്തെപ്പറ്റി അവബോധമില്ലാതെ തങ്ങൾ സ്വന്തമാണെന്നു കരുതുന്നവർ ഏറെയുണ്ട്. 'ദൈവം എന്റെ പിതാവാണ്', ദൈവത്തിൽനിന്നു ദാനമായി സ്വീകരിച്ചതല്ലാതെ എന്തിനെന്നു മില്ല, എന്റെ ശൂന്യതയെ നികത്താൻ കഴിവുള്ള ദൈവത്തിൽ ഞാൻ എല്ലാം തികഞ്ഞവനാണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള കേവലശൂന്യതയുടെയും പൂർണ്ണസ്വന്തതയുടെയും ഒന്നിച്ചുള്ള ആഴമേറിയ ഓനുഭവമാണ് ദൈവരാജ്യാനുഭവത്തിനടിസ്ഥാനം. തന്റെ ഒന്നുമില്ലായ്മയുടെ കയങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നതും ആ ശൂന്യതയെ നിറയ്ക്കുന്ന ദൈവിക പൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമേറിയ അവബോധം ഉണ്ടാകുന്നതും ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ ജീവിതത്തെ ഏറ്റവും നൂതനമാക്കുന്നു. സ്വയം ശൂന്യമായവർക്കേ ദൈവത്തിന്റെ സകലസ്വന്തതയാലും നിറഞ്ഞ് സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനെപ്പോലെ പരിപൂർണ്ണരാകാനാവൂ.

2. തീക്ഷ്ണതയോടെ കരയുന്നവർ

ദൈവം തന്റെ പിതാവാണെന്ന് ആത്മാവിന്റെ ആഴത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യൻ മനുഷ്യരെല്ലാവരും ദൈവമക്കളും തന്റെ സഹോദരരുമാണ്; അവരെല്ലാവരുടെയും സന്തോഷവും ദുഃഖവും തന്റേതുമാണ് എന്നുഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്റേമേലും ലോകത്തിന്റേമേലും ഉള്ള ദുഷ്ടന്റെപിടി എത്രശക്തമെന്നറിയുന്ന അയാൾ തന്നെത്തന്നെയും ലോകത്തെയും ദുഷ്ടന്റെ ശക്തി വലയത്തിൽനിന്നും തിന്മയുടെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നവന്റെ പക്കലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞ് നിരന്തരം നിലവിളിക്കുകയും, ദുഷ്ടതയുടെ കെട്ടുപൊട്ടിയ്ക്കാൻ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ ഒരുക്കെ ദൈവതൃക്കരങ്ങളിലും, മറ്റേകെ സഹോദരങ്ങളുടെ കരങ്ങളിലും മുറുകെപിടിച്ചുകൊണ്ട്, ദൈവശക്തിയാൽ സഹോദരരോടൊപ്പം ദുഷ്ടന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് പടിപടിയായി മോചനംനേടുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ ചിത്രമാണ് ഈ സുവിശേഷ ഭാഗ്യത്തീലൂടെ ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുക.

3. സ്വയം നിയന്ത്രണവിധേയരാക്കിയ ശാന്തശീലർ

ദുഷ്ടന്റെശക്തി എത്രതന്നെ വലുതായിരുന്നാലും സർവ്വശക്തനായ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ അറിവും അനുമതിയും കൂടാതെ യാതൊന്നും തനിക്കു

സംഭവിയ്ക്കയില്ലെന്നറിയുന്ന ദൈവമക്കളെ ഒന്നും തന്നെ അലട്ടുകയില്ല. തന്നിൽതന്നെ താൻഒന്നുമല്ലെന്നും, തനിക്ക് ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതല്ലാതെ, നേടിയെടുക്കാനോ, നഷ്ടപ്പെടാനോ—യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നും അറിയുന്നതിനാൽ തെറ്റിദ്ധാരണയോ, അപവാദമോ, വിമർശനമോ, അംഗീകാരക്കുറവോ, സ്വാഭാവികമായ പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളോ, പ്രകൃതികഷോഭമോ, ജീവഹാനിയോആകട്ടെ യാതൊന്നും അവരെ അസ്വസ്ഥരാക്കില്ല. ഈലോകത്തിൽ തങ്ങൾവെറും യാത്രക്കാരാണെന്നബോദ്ധ്യവും, സകലവും പിതാവിന്റെ പൂർണ്ണനിയന്ത്രണത്തിലാണെന്ന ഉറച്ചവിശ്വാസവും, ദൈവഹിതത്തിനുള്ള പരിപൂർണ്ണസമർപ്പണവുമാണ് അവരുടെ ശാന്തതയുടെ രഹസ്യം. പ്രകോപനങ്ങളെ എല്ലാം അതിജീവിയ്ക്കാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന, തന്റെ മേൽത്തന്നെ നേടിയെടുത്ത, വിജയവും വികാരങ്ങളെ വിധേയമാക്കിയ വിജിഗീഷുവിന്റെ ശാന്തഗാംഭീര്യവും അവർ സ്വായത്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. സത്യം അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. “ദൈവം നമ്മുടെ പക്ഷത്തെങ്കിൽ ആരാണ് നമുക്ക് എതിരുന്നിരിക്കും?” (റോമ8:31)

4. നീതിക്കായി തീവ്രതയോടെ വിശക്കുന്നവർ:

പ്രവർത്തനവും, പ്രതികരണവും ആവശ്യമായ അവസരത്തിൽ ക്ഷമയുടെയോ, സഹിഷ്ണുതയുടെയോ, സഹനശക്തിയുടെയോ, കപടവേഷമണിഞ്ഞ് നിസ്സംഗനും, നിഷ്പ്രക്രിയനും ആയിരിക്കാതെ,

ഏവർക്കും നീതിലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തീവ്രമായി, ധാർമ്മികരോഷത്തോടെ പടപൊരുതാൻ ക്രിസ്തു ശിഷ്യൻ—സഭാ സന്നദ്ധനായിരിക്കും.

5. ക്രിയാത്മകമായി കരുണ കാണിക്കുന്നവർ:

‘സന്തോഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിതമാകുന്ന വിശ്വാസ’(ഗലാ5:6)ത്തിനുടമകളാണിവർ. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് അന്യമായൊരു മേഖലയല്ല. അതവന്റെ സ്വതസിദ്ധമായ ജീവിതശൈലിയത്രെ. പേരിനും പെരുമയ്ക്കുമായുള്ള സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനംഗത്തൊന്നും അവനെ കണ്ടെന്നു വരില്ല. ഇടതുകൈ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നു വലതുകൈ അറിയാനിടവരാതെ നിരന്തരം അവൻ കരുണ കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അത്, ഒരുവികാരത്തിലോ, ഏതാനും വാക്കുകളിലോ ഒതുങ്ങുന്ന സഹതാപപ്രകടനമല്ല; നല്ല സമരിയാക്കാരനെപ്പോലെ നഷ്ടംസ്ഥിച്ചും ക്ലേശങ്ങൾ വകവയ്ക്കാതെയും ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന ഏവർക്കും നന്മചെയ്യാൻ ജാഗ്രതയും വ്യഗ്രതയും പൂണ്ടതത്രെ.

6. സമഗ്രമായ ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ

ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ മനോഭാവത്തിലോ, സംസാരത്തിലോ, പെരുമാറ്റത്തിലോ വിരുദ്ധോദ്ഭാസശൃംഖലകളോ, കാപട്യത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനയോ ഉണ്ടായിരിക്കില്ല. ദൈവഹിതം നിറവേറുക എന്ന ഏകലക്ഷ്യം

ത്തിലേയ്ക്ക് അവന്റെ സർവ്വകഴിവും, സമയവും ഏകാഗ്രമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കും.

7. നിരന്തരയുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമാധാനസ്മാപകർ

തിന്മയെ ഇല്ലായ്മചെയ്ത് ദൈവരാജ്യം സ്മാപിക്കുന്നതിനുള്ള നിരന്തര യുദ്ധത്തിൽ തന്നോടുതന്നെ യാതൊരു ഭാഷിണിയും കാട്ടാതെ, സ്വാർത്ഥതയോടും, ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മടിയോടും നിരന്തരസമരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യർ, സ്നേഹത്തിലൂടെയും ക്ഷമയിലൂടെയും ശത്രുക്കളെയെല്ലാം മിത്രങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്ന അശ്രാന്ത പരിശ്രമത്തിൽ വ്യാപൃതരത്രെ.

8. നന്മചെയ്യുകമൂലം പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവർ

ഈ ലോകത്തിന് അനുരൂപരാകുന്നതിനു വിസമ്മതിക്കുകയും, ലൗകികമാനദണ്ഡങ്ങളെയും, ഭൗതികമൂല്യങ്ങളെയും ചോദ്യംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യരുടെ ജീവിതം വളരെയധികം എതിർപ്പും, പീഡനവും വരുത്തുന്നതാണ്. സഹനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ തങ്ങളുടെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും മോചനം സാദ്ധ്യമാവൂ എന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാൽ സഹനത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുമാറാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരോട് 'സാത്താനേ, നീ എന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നുപോകൂ. നിന്റെ ചിന്ത ദൈവികമല്ല, മാനുഷിക

മാണ് എന്ന് കർശനമായി ശാസിച്ചുകൊണ്ട്, സഹനത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ ഇവർ ജാഗ്രതയോടെ മുന്നേറുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ, തങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മയെപ്പറ്റിയും, ദൈവത്തിന്റെ തികവിനെപ്പറ്റിയും ആഴമായ അവബോധത്തോടെ, പ്രപഞ്ചം മുഴുവനെയും തന്റെ ശക്തിവലയത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്ന തിന്മയെ നശിപ്പിച്ച്, സാർവ്വത്രികസമാധാനം സാധിക്കുവാൻ നിരന്തരം യത്നിക്കുന്നവരാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യർ. ഈജ്യപ്തും അവർ നിർവ്വഹിക്കുക നീതിസാധിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്രമായ വിശപ്പോടെയും, ഹൃദയപരിശുദ്ധിയോടെയും, കരുണയോടും ശാന്തതയോടും കൂടെയും ക്ലേശങ്ങളുടെയും സഹനങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ പതറാതെ എന്നുമാത്രമല്ല, അവയെ പ്രതീക്ഷിച്ചും, കുരിശിന്റെ വഴിയിലൂടെ മുന്നേറുമ്പോൾ തങ്ങൾ ഇടുങ്ങിയ പാതയിലൂടെത്തന്നെയാണ് യാത്രചെയ്യുന്നതെന്ന ഉറപ്പിൽ ആറ്റാടിച്ച് ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടും ആണ്.

ആദിമലൈകസ്തവസമൂഹം

“വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം ഒരു ഹൃദയവും ഒരാത്മാവും ആയിരുന്നു. ആരും തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ സ്വന്തമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടില്ല, എല്ലാം പൊതു സ്വത്തായിരുന്നു. അപ്പസ്തോലൻമാർ കർത്താവായ യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിനു വലിയ ശക്തി

യോടെ സാക്ഷ്യംനൽകി. അവരെല്ലാവരുടെയും മേൽ കൃപാവരം സമൃദ്ധമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെയിടയിൽ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നവർ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല...'' (അപ്പ. പ്ര. 4:32—34) പരസ്പരം സാമ്പത്തികമായി സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ അവർ നടപ്പാക്കിയിരുന്നു. (അപ്പ. പ്ര. 11:29—30, 2കൊറി 8—9) ജറുസലേമിൽ വെച്ച് പൗലോസും അന്നത്തെ സഭാനേതാക്കന്മാരുമായുണ്ടായ അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ സഭയുടെ ഒരു പ്രധാനഭൗതികമായി എടുത്തുപറഞ്ഞ ഏകകാര്യം പാവങ്ങളെ സഹായിക്കാനുള്ള കടമയാണ് (ഗലാ 2:10).

ആഭിമുഖ്യം കാണിക്കുന്ന ഈ ജീവിതദർശനം ഇന്നു നമുക്കും ഉണ്ടാകണം. ഈ ലോകത്തിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെയും കഷ്ടപ്പാടുകളേയും കഴിയുന്നത്ര ദുരീകരിക്കാനും, അങ്ങനെ മനുഷ്യാചിതമായി ജീവിക്കാൻ പഠിയ്ക്കാനും സാഹചര്യം എല്ലാവർക്കും സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഉണ്ടാക്കുവാനും ഉള്ള വലിയ കടമ നമുക്ക് ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ട്. പ്രായോഗിക ക്രിസ്ത്യാനികളായി ജീവിക്കുവാൻ, ദൈവരാജ്യം ഇവിടെ നാം ജീവിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിലെല്ലാം കൈവരുത്തുവാൻ, ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ സാഹചര്യത്തിലും എന്തുചെയ്യണമെന്ന് അപ്പോസ്തലന്മാർ പഠിപ്പിക്കുന്നത് ആരോ പറഞ്ഞുതരാൻ കാത്തിരിക്കാതെ, ഉള്ളിൽ നിന്നു നിരന്തരം നമ്മോടു സംസാരിക്കുന്ന ദൈവാത്മാവിന്റെ സ്വരം ശ്രവിച്ച് ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ പ്രതികരിക്കുവാൻ, ഓരോ ക്രൈസ്തവനും ഉള്ള കടമ വലുതാണ്.

നമ്മുടെ യുദ്ധം ജഡമാംസരക്തങ്ങളോടല്ല, തിന്മയുടെ ദുരാത്മാക്കളോടാണ് (എഫേ. 6:12) എന്നു മനസ്സിലാക്കി, ആദ്യധ്യാത്മിക ആയുധങ്ങളെല്ലാം ധരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ യുദ്ധരംഗത്തേക്ക് നമുക്കിറങ്ങാം. ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ നിരന്തരമാനസാന്തരത്തിലൂടെയും, അനുദിനമുള്ള ആന്തരികസൗഖ്യത്തിലൂടെയും, ആഴമുള്ള പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലൂടെയും, ദൈവവചനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം ബോധപൂർവ്വം പടുത്തുയർത്തുന്നതിലൂടെയും, ദിവ്യബലിയിലും കൂദാശകളിലും കൂടെ ആദ്യധ്യാത്മിക ശക്തി ആർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടും ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ പകുതയിലേക്കു നമുക്ക് വളരാം. സഭാനേതൃത്വത്തോടുള്ള വിധേയത്വവും, ആത്മീയമാർഗ്ഗഭർശനവും നമ്മെ സുരക്ഷിതരായി കാത്തുകൊള്ളും. പരി.അമ്മയുടെ സഹായവും മദ്യസംഗതയും ഈ ജീവിതസമരത്തിൽ നമുക്കു വിജയം സുനിശ്ചിതമാക്കും,

നരകവാതിലിന്റെ ശക്തി തകർത്ത പരിശുദ്ധ അമ്മ ഈ സമരത്തിൽ നമുക്ക് സഹായിയും, മാർഗ്ഗഭർശിയും ആയിരിക്കട്ടെ.

MALANKARA
LIBRARY

ഇവിടെ സ്വർഗ്ഗം അനുഭവിക്കുന്നവർ

പ്രൊഫ. സി. സി. ആലീസുകുട്ടി എം. എ.

ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ ജീവിതത്തിൽ തിളങ്ങിനിൽക്കേണ്ട സവിശേഷ ഭാവങ്ങളും അവർ പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ട ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളും സുവിശേഷത്തിൽ ഉടനീളം നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും. എങ്കിലും മലയിലെ പ്രസംഗം എന്ന അറിയപ്പെടുന്ന സുവിശേഷ ഭാഗത്ത് അവയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തരൂപം നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. മലയിലെ പ്രസംഗത്തിലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗമാണ് അഷ്ടഭാഗ്യങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കുറെക്കൊച്ചു വാചകങ്ങൾ. ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട സവിശേഷഭാവങ്ങൾ യേശു തന്റെ സ്വന്തമായ ശൈലിയിൽ അവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കൊച്ചു വാചകങ്ങൾ ഓരോന്നും എടുത്ത് പ്രൊഫ. ആലീസുകുട്ടി അവയുടെ ആഴത്തിലേക്കും പരപ്പിലേക്കും ഇറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അറിവും അനുഭവവും കൈമുതലായുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്ത്രി, ഈ ഗ്രന്ഥ രചനയിലൂടെ കേരളസഭയ്ക്കു നല്ലൊരു മുതൽ കൂട്ടാണ് കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്.

—ഫാ. ജോസഫ് വെളിയത്തിൽ
(അവതാരികയിൽ നിന്ന്)

എമ്മാവുസ് പ്രസിദ്ധീകരണം

വില 7 - 00